

XIX

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921. — ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 119

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΩΝ ΦΥΛΛΩΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΤΑΓΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 15.— Έξάμ. δρ. 8
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 20.— > > 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Συντάκται και συνεργάται οι καλλίτεροι και γνω-
στότεροι των Έλλήνων δημοσιογράφων.

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

MANTONNA

Πολύ διασκεδαστικόν πρόγραμμα, ένα γυναικείον συνέδριον. Παρηκολούθησα μίαν των πρώτων συνεδριάσεων του και όμολογώ ότι επέρασα όρας πολύ ευχάριστα. Είδα κυρίας σοβαροφρονείς και περισπούδαστας ως να παρακάθητο εις την διάσκεψιν της εισηγήσεως είδα σουφραζέτιτσας δεσποινίδας πλήρεις μένους ως να εμάχοντο έναντιον άοράτων εχθρών και είδα άλλας άδιαφόρους να ευρίσκονται εκεί μόνον και μόνον διότι τό επέβαλεν ή κοινωνική των θέσις· αί τελευταίαι νομίζω ότι εινε αί σοβαρότεραι. Και ήκουσα, και ήκουσα—Θεέ μου! ούδέποτε ήκουσα περισσότερα λόγια. Η γυναικεία γλωσσότα εύρησε την εύκαιρίαν να κόψη και να ράψη. Δέν ήμίλλον μόνον αί επί του βήματος, ή πρόεδρος και ή γραμματέας, αλλά ταυτοχρόνως και όλοι αί άλλαι μαζί, εις τόνον ύψηλότερον ή χαμηλότερον τό δέοντος. Ύπο τούτοις όρους δέν πιστεύω να έχετε την αξίωσιν να σις ειπώ τί έννόησα άπ' όσα ήκουσα. Τό μόνον που άντελήφθην εινε ότι και πολλοί άρρενες άνεδείχθησαν, όυστυχώς, καλίστοι τόνον γυναικών. Ας δευδόμεν ότι υπέστησαν την επίδρασιν του περιβάλλοντος και άς τους συγχωρήσωμεν.

Εκείνος που μου φαίνεται άσυγχώρητος εινε δ κ. Μασαίτζ, όστις έπιπέμει να ύποστηρίξη την άναγνώρισιν της ίσοπολιτείας τών δυό φύλων εν Έλλάδι. Νομίζω ότι ό εκ Κεφαλληνίας ντιλετάντης του φεμινιστού βιάζεται κάπως. Βέβαια ή Έλληνίς, κατά την τελευταίαν ίδίως δεκαετίαν, άνετύπησε όρισιν άρκετά αξιόλογον, όστε να κατακτήση με τό σπαθί της πολλά δικαιώματα, τών όποιων έστερείτο πρόσθερον. Διά την άπόλυτον όμως έξίσωσιν της γυναικός προς τόν άνδρα ευρίσκω πως εινε έννοιος άκριμ.

Και, με την άδειάν σας, θα κάμω ένα πρόχειρον άπολογισμόν, διά να δικαιολογήσω την γνώμην μου.

Πρό έτών μόνον οί άνδρες είχαν τό προνόμιον να σφραγίζον αί γυναικες, όσον και άν προσπαθούν, δέν τό κατορθώνουν. Επτύχωναν τά λεπτοκαμωμένα χελύχων, έφουσοσαν, έκαναν πρ... πρ..., άλλ' αυτό δέν ήτο σφύριγμα. Τώρα, όλοι αί γυναικες σφραγίζουσι, και πολλοί μάλιστα καλλίτερα από τους άνδρας.

Άλλοτε, προνόμιον έπίσης τών άνδρών ήτο τό κάπνισμα. Τώρα ή γυναίκα κατέκτησε τό τούτο.

Άλλοτε τό ούζο, τό ούισκω, τό τούρν και τόσα άλλα ήσαν άνδρικά ποτά. Τώρα έγιναν και γυναικεία.

Άλλοτε ό άνδρας ήτο εύκίνητος, ή γυναίκα, με της μακρές φούστες, με τά κοινολίνα, με τους κορδέλες, δυσκίνητος. Τώρα που όλα αυτά άντικαταστάθησαν με της κοντές φούστες και τ' άνουκτά ποικαμοσάκια, έγινε κ' αυτή εύκίνητος.

Άλλοτε αί γυναικες δέν είχαν τό δικαίωμα να εργάζονται εκτός του σπιτιού. Τώρα δουρίζονται εις όλα τά δημόσια και ιδιωτικά γραφεία, διά να μιν άρτήσουν και τους άρρενας συναδέλφους των να εργάζωνται, όπως έβραβίωνεν ό μισογυνικιστάτος κ. Ράλλης.

Άλλοτε την ζευθέριαν να σκαρφαλώνουν εις τά τραίνα εν κινήσει, την είχαν μόνον οί άνδρες. Τώρα βλέπω πολλές τοιμηράς δεσποινίδας να αποδύνονται εις τό επικίνδυνον αυτό παιχνίδι.

Οί αΐτιά, καθώς βλέπετε, εινε πρόδοτο άναμφισβήτητοι και κατακτήσεις ήρωικά.

Ύπάρχει όμως ένα σημειον, επί του όποιου αί γυναικες ύστερον άκομη τών άνδρών. Και αυτό εινε όχι τό άνέβασμα, αλλά τό κατέβασμα από τό τραίμ. Οί άνδρες, όταν θέλουν να κατεβούν από τό τραίμ, πιάνονται από την κερλίδα με τό άριστερό χέρι, στρέφονται προς την διεύθυνσιν του οδηγού, πηδούν και μένουν όρθιοι. Αί γυναικες στερεοτύπως, πιάνονται με τό δεξιό χέρι, στρέφονται προς αντίθετον φοράν, πηδούν και πέφτουν. Και όταν μιν ή πτώσις περιορίζεται εις μερικά γαργαλιστικά άποκαλυπτήρια, δέν έχει μεγάλην σημασίαν· όταν όμως έπιφέρει θραύσιν ή στρέβλωσιν διαφόρων όστων, τότε τό πρόγραμμα κατατάτ τραγικόν. Και εν τούτοις όλοι έξακολουθούν να κατεβαίνουν κατά τόν ίδιον τρόπον. Αποδείξεις ότι επ' αυτού καθυστερούν τών άνδρών.

Όταν συνήθισουν να κατεβαίνουν από τό τραίμ κανονικά, τότε ή έξίσωσις θα έχη επέλθει και τότε θα ταχθώ κ' έγώ υπέρ της ίσοπολιτείας τών δυό φύλων. Επί του παροντος έχω άντιρροήσια.

Ο ΠΥΜ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ
ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Πάτερ μου, συγχώρησέ με, την άμαρτωλή... Οί όπιοι τής άμαρτίας τό κορμι μου μοιάζουν και την ψυχήν μου ή άσέληνος νύκτα της άκολασίας σκοτίζει...

Νά σοφ έξομολογηθώ όλα τά κρίματά μου, πάτερ μου, δέν μισώ εινε τόσο πολλά, που δέν τά θυμούμαι, εινε τόσο βαρεία, που δέν λέγονται. Έγεννήθηκα βυθισμένη στην άμαρτία, στην άμαρτία της μητέρας μου που ήταν κοκότα, και μέσ' στην άμαρτία επέρασα όλη τή ζωή μου ως τώρα, ως τώρα που έφθασα τά σαράντα έπτά μου χρόνια, που έχω γεράσει πιά. Λέγομαι και είμαι Μαγδαληνή, είμαι «ή έν πολλάκις άμαρτίας περιπεσούσα γυνή». Περισσότερα δέν μπορώ να σοφ πω, μη ζήτης περισσότερα, πάτερ μου, και συγχώρησέ με την άμαρτωλή...

Άλλοτε τό στήθος μου έπίεζε τό βάρος του κεφαλιού τών ερασμών μου, που όλοι τους, πάτερ μου, εύρισκαν τό στήθος μου πολύ μαλακό και ξεκοραστικό προσκεφάλω κ' άπεκοιμούντο χανωμένοι ήδονικά πάνω σ' αυτό. Τώρα τό στήθος μου, που δέν εινε πιά μαλακό κ' άφοιτο όπως σά νιφτιά μου, τώρα που κανείς δέν θέλει να κοιμηθώ πάνω σ' αυτό, τώρα τό στήθος μου τό πιέζει ένα άλλο βάρος, άγνωστο, άόρατο. Εινε τό βάρος της άμαρτίας ή εινε τό βάρος ενός καινούριου έρωτος; Δέν ξέρω, πάτερ μου, πές μου εσύ τί εινε και συγχώρησέ με, την άμαρτωλή...

Από τού έμαθα ν' άκούω, πολλές έξομολογήσεις έρωτικές έχω άκούσει, πάτερ μου, καμιά όμως—πως να τό πω;— εκκλησιαστική, χριστιανική, δέν έχω άκούσει, ουτ' έκαμα ποτέ έως τώρα, και γ' αυτό με βλέπετε ως τέτοια άμηνανία. Πρώτη μου φορά έρχομαι σ' έξομολογο, πάτερ μου, βοηθήσέ με, πές μου τί λένε σ' αυτές της περιπτώσεις και συγχώρησέ με, την άμαρτωλή... Θέλω όμως ή έξομολογήσις μου αυτή, που εινε ή πρώτη κ' εύχομαι να μιν εινε ή τελευταία, θέλω να εινε ειλικρινής γ' αυτό θα σοφ μιλήσω με γλώσσα όμη, θα σοφ πω την αλήθεια, ή όποια μιν ξεχνάς, πάτερ μου, πως εινε γυμνή, γυμνή σαν κ' έμένα της ώρας που έκανα τόν έρωτα, κ' ώραία, ώραία σαν κ' έμένα της στιγμής που ήμουν γυμνή, ναι, πάτερ μου, μη σκανδαλίτσεισαι και συγχώρησέ με την άμαρτωλή...

Γι τί υπήρξα πολύ ώραία γυναίκα, κ' εσύ ξερείς καλλίτερο από μένα, πάτερ μου, αν μιά ώραία γυναίκα μπορεί στην εποχή μας ν' άποφυγή την άμαρτία! Η μητέρα μου, ίεραία του έρωτος, από μικρή μ' έθυσιασε από βωμό της Αφροδίτης, κ' από τότε έγινα έμπορος, κατάσταση είχα τό κρεββάτι μου κ' έμπορευμα τό κορμι μου. Κ' εινε άμέτρητοι οί πελάται που είδα, μεθυμένοι άπ' τά φανερά και κρυφά κάλλη μου, να κερμνίζονται, μετά την τελευταία περιτύξι, στην άβυσσον εκεινη από την όποια ό έρωσ άνεβαίνει, χλωμός, σιωπηλός, γεμιστος θανάσιμω θλίψη. Τώρα οί πελάται έφυγαν, ληπτήσιν, πάτερ μου, και συγχώρησέ με την άμαρτωλή...

Πρώτη νύκτα του γάμου δέν ένγνωρισα, ένγνωρισα όμως την τελευταία, κ' ήταν ή τελευταία νύκτα που κοιμηθήκα με τόν τελευταίον τών ερασμών μου. Έκλαμα πλάι μου πολύ και βουβρά, σαν να εκήδευε κάποια προσφιλή του υπαρχιν, δέν έτόλμησε να μ' άγγίξη καθόλου, και τόν είδα προί-προί να σηκώνεται και να φεύγη άηδιασμένος, σαν να είχε κοιμηθώ μ' έναν νεκρόν. Δέν μου εινε τίποτε, όμως έννόησα.

Ημουν πιά γηρά. Έπερσε να πάσω να έλπιώσ στην άγάπη τών άνθρώπων και παρεδόθη στην άγάπη του Θεού, γιατί ό Θεός, πάτερ μου, εινε ό τελευταίος έρωμένος τών γυναικών. Εκλειδωθήκα στο σπίτι μου, έφόρεσα μαύρα, κ' άλλαξα ζωή. Έδιάβασα τά ιερά βιβλία, εκόρμησα πάνω άπ' τό κρεββάτι μου την εικόνα του Χριστού μας κ' έγινα έρωμένη του. Έρωμένη όμως όπως τό έννοημε οί άνθρωποι κ' όχι όπως τό ήθελε Αυτός. Συνηθισμένη στη σαρκική άγάπη, με τέτοια άγάπη άγάπησα και τό Χριστό μας. Διαβάζοντας τό τροπάριόν της Κασσιανής, έξήλενα την παλιά Μαγδαληνή κ' ήθελα να ζώ στην έποχή της, όχι για ν' άλείψω τά πόδια Του με μύρα και να τ' ασκουήσω, όπως έκαμε αυτή με τά μαλλιά μου, αλλά για να γλυκύνω τόν πόνο Του με τά γλυκά φιλά μου. Άγαπώ άπ' τό Χριστό μας, όχι τόν Υιόν του Θεού, αλλά τόν Υιόν του Ανθρώπου, όχι τόν Σατήρα τών ψυχών, αλλά τόν Όραϊον κάλλει υπέρ πάντας θνητούς. Αυτό εινε τό βάρος που πιέζει τό στήθος μου, ξελαφρώσε τοπάτερ μου, και συγχώρησέ με, την άμαρτωλή.

ROMEO

ΕΙΣΧΑΣΜΕΝΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΡΥΦΕΡΑ ΡΑΒΔΑΚΙΑ

ΧΙ

Έλαβα, λυτρενή μου κυρία, τό μπιλλιετάκι σας, κ' έμέθυσε την ψυχή μου τό άρωμα που ή κοκεταρία σας διάλεξε για να τό παραφωμάρη, τό μπιλλιετάκι σας. Και να οίς ό μολογήσω τους τρελλούς πόθους που μ' έκαμε να δοκιμάσω τό άγαπημένο αυτό άρωμα, θα ήταν άδικα κρισία...

Μαθετε, ώραία μου κυρία, ότι εκεινος τόν όποιον θα καταδεχθήτε να κάμετε σε λίγο έρωμένον σας, φρικιά στην ένθύμησί σας και στενάζει με ήδυσάθειαν όσο πλησιάζει ή ήμέρα του ραντεβού μας, όπου θα γευθώ της πιο ούρανίης εκοτασίας καινούριου στέλλος την έπίσταμη τών πόθων μου και την γλυκύτητα τών θωπειών σας.—Πόση λαύρα άναφαν στην καρδιά μου τό διαμάντι τών ματιών σας και του στόματός σας τά ρόδα, του ήδονικού στόματός σας, που φιλω στό όνειρά μου ξεστά, σφιχτά.

Αυτό τό μπουκνέτο που σίς στέλλω θα σίς μιλήσω μουσικά για τόν έρωτά μου. Χίλιες φορές τό φίλησα, χίλιες φορές άς σίς αποδώσω τά φιλά μου.

Χ

Γλυκειά μου, μά γιατί να ταράσσης την εύτυχία μας με τέτοιες ύλιβερες σκέψεις, γλυκειά μου; Όχι, δέν εινε όλοι οί άνδρες άπιστοι όπως δέν εινε κ' όλες οί γυναικες πιστές. Είσαι τό μοναδικό κ' υπέροχο λουλούδι που στολίζει τ' άνθουγάλι της καρδιάς μου. Με τό αίμα της και με τά δάκρυά μου τό ποτίζουμε, για να μη μαρσθρη ποτέ. Τό μόνο μου καταφύγιο ειν' ή άγκαλιά σου. Όλο τόν κόσμο ξεχνώ για σενα, για όλον τόν κόσμο εσένα δε θα σε ξεχάσω ποτέ. Κ' ουτε τό πέραςμα του χρόνου θα μπορέσει να θανατώση τόν άγάπη μου.

Αν όλα ύπόκεινται στών χρόνια, πρέπει να ξεαφάροουμε τόν έρωτα. Αυτός δέν γερανή ποτέ... Δέν ειδες ποτέ άπ' τόν καρπό της Αφροδίτης όλο παιδάκι τόν ζωγαφίζουσι; Εινε πολύ ψυχολογικός συμφορημός. Έχοιτισθή ότι καμιά άλλη γυναίκα δέν θα μπορέση να με κάνει ν' αγαπήσω, όσο μ' έκαμες εσύ. Σε παρακαλώ να πιστεύσης και σοφ ότι δέν θα βρεθώ άλλος να σ' αγαπήσω όπως εγώ, να καταλάβη τί αξίζεις. Όποιοσδήποτε άλλος θα έννοουσον, όπως εγώ, την έκφραση τών ματιών σου, την ειλικρινεία τών σκευμών σου, την θωπειαν τών αισθημάτων σου; Α' πρέπει να παραδεχθή ότι, αν ή ψυχές μας δέν συντηνώντο, κ' άνεζητούντο διαρκώς μέχρι τέλους της ζωής μας. Κ' εύτυχημένοι χωριστά ό ένας άπ' τόν άλλον άν ήμιασε, πάντα καί θα μίς έλειπε.

Αυτήν την ταυτότητα τών χαρακτήρων, αυτήν την συμπίπτειαν και την εμπιστοσύνην θα μπορούσαμε να βρούμε άλλου; Εμπεθα πλασμένοι για να ζήσουμε μαζί. Ας μη σιάζουμε την εύτυχία μας με φόβους άδικαιολογήτους.

Σ' αγαπώ ΕΙ ΠΕΡΟΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Αν εδδοκήση ή δόξα σου, Κύριε, να έλθειση την ταπεινότη της πτωχής κ' άλλας ζωής μας, ήώρα της προς σε μετάνισης για μίς άς μιν άογήση, κ' ήχώη σου, στο θήρη σου μαρτός άς μισέρησιν, να γίνωμε ύποπόδια τών θεϊών ποδών σου, α Πάσθη!—Αν εινε ή σάρκα, αλλά ή ψυχή, Πατέρα, που έννοουσαι...
Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Την ώρα που ή δροσιά διαμάντι γίνεται στο πρώτο φίλημα τού ήλιου, σ' ένα λειβάδι βρέθηκα μ' άγορβαδίξο μόνος. Κνυτοδός ή ψυχή μου εκστατική και μεθυμένη γήρω κνυτοδός τόν καθόρθην μίς θεϊκής γαλήνης, μέσ' στών άνδρων κείνο κόσμο κ' ασθάνονταν τή μωρομένη άναπνοή τών λουλουδιών να την μεθά!

Και αγνοπερπατούσα μες' στο λειβάδι, μ' δλιάνοχια τά μάτια της ψυχής και του λογισμού μου.

—Ω, λουλούδια του λειβαδιού, λογής-λογής, πως σάς ζηλέω! Με τί άγνόητα και άδουμνία ελσθε πλασμένα. Πάστε με και μένα κοντά σας, να ζήσω, να ρουφώ την άνασθησί σας, να πιπιλίω τή δροσιά σας και να κοιμηθώ στην άγκαλιά σας!

Τ' άνθροπώνα μακροά από σάς εινε, τή γαλήνη και την καλοσύνη, μόνο κοντά σας τή βροίκει κανείς.

Κ' όταν έτσι τους μίλησα σκευδάρη κ' μ' έφραγα βιαστικός από τό λειβάδι, για να ξαναγυρίσω πλεία παντοεινά εκεί. Μ' άλλόμοιο! Κάποιος μοι έπε πως τ' άρωμά τους... θανάτων!

Ω λουλούδια!... Θεός. Κ. Δημητριάδης

Η ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ «ΣΦΑΙΡΑ»

Την προσεχή έβδομάδα τό Πασχαλινόν φύλλον της «Σφαίρας» θα κνυλορησθή τό Μέγα Σάββατον, και όχι την Παρασυνήν, όπως συνήθως.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πως θα διορθωνόταν αυτό; Πως θα πειδόναν ή καμιατέρα να περιμένη ήσυχά απέξω, χωρίς να εκεμβαίνην την καλύτερη στιγμή; Ένας τρόπος μόνον ήταν: Άν έκανε, ώστε να ξεγινείται κ' αυτή απέξω με έρωτα, όσην ώρα θα ξεγινόταν μέσα κ' ή κυρά της.

Και συλλογιόθηκε τόν ένωπιό της Άντιομάχης, τό Μανούλι, ένα ώμορφο μορτάκο, που δέν άφινε δουλικό. Και πήγαγε σηνά στο σπίτι, για να βλέπη την θεά του, κάποτε μάλιστα και συντροφευμένος, ποτε από μιά αδύνατη καμαριερούλα με κοτσίδες, ποτε από μιά καλοθερμένη νεα παραμάννα. Μ' άν έβλεπε την Πελαγία, την Ξανθή κ' δλόασηρη, θα της άφινε όλες για να την ξελογιάση.

Μά όταν μίλησε για ένα τέτοιο σχέδιο στον Κωστάκη,—έναν άλλο έννοστο φίλο του και οικείο, που ήξερε και τη Μιμίκα και την Πελαγία,—προσφέρθηκε αυτός ναναπληρώση το Μανούλι.

Φάνει να θές, του έλεγε, να μου δώσης την άδεια. Είδεμη έγώ, να σοφ πω την αλήθεια προτιμώ κ' από τη Μιμίκα την καμαριέρα της. Μά την προσέδες ποτέ; Ω, εινε κρυμμένος θησαυρός αυτή ή Ξανθή! Και τό κάτω-κάτω εινε δούλα. Πάντα καί παραπάνω θα βγάλη κανείς άπ' αυτή παρα από την κυρά της.

Καλά λοιπόν, άποκρίθηκε ό Γιώργος. Άφρη να ξανάβουν μιά φορά και βλέπουμε θα σοφ πω έγώ.

Από κείνη την ήμερα ή Πελαγία έβλεπε σηνά τόν Κωστάκη στο δρόμο της. Κάποτε ή καμαριέρα τύχαινε κάτω στην πόρτα, και τότε κεινος, περνώντας σκεκοταν, τή χαρετούσε της γλυκομιόσις, τή κοτούσε για τη Μιμίκα και της έκανε τά γλυκά μάτια.

Μιά μέρα μάλιστα τό έλεγε της Μιμίκας και τή ρωτούσε:

—Μά ό δρόμος του κ. Κωστάκη εινε από δω;

—Και που ξέρω έγώ; της άποκρίθηκε. Τόν ένγνωρισα στον χορο, όπως και τό Γιώργο. Και βέβαια δέν τόν ρώτησα ουτε που κάθεται ουτε που σηνάζει.

—Καλέ, μιν περνά για σίς; εινε ή καμαριέρα γουρλώνοντας τά μάτια.

—Μπορεί ή μίλησε ή Μιμίκα. Μά δέν τό πιστεύω, γιατί εινε στενός φίλος του Γιώργου και θα ξέρη.

—Περίεργο!...

Μόνον πως περνούσε γ' αυτήν δέν μπορούσε να φαντασθή ή πτωχή Πελαγία.

Και που νάξερε τί της μάγειρευαν!...

Όσο για τή Νέλλη, ό Γιώργος προσεπάθησε να την καλοπιάση κ' αυτην, μόνο και μόνο για να δείξη του Άλέκου, πως πιάνει κανεις και δυό λαγούς μαζί. Από τή στιγμή που γνώρισε καλά τη Μιμίκα, ουτε ή θεωρούσε τό άρεσε, ουτε καμιά άλλη τόν έν θουσιάζε. Τής έγραφε όμως και της Νέλλης δυα γραμματάκια σνυτομο και ευγενικό, που τό συνοδεύσε μάλιστα με την ώραία καρφίτια που της είχε αγοράσει.

Δέν χρειαζόταν και τίποτα περισσότερο, για να την σηνάγηρη. Και τάλλω βράδυ εύδής, δέχθηκε τό Γιώργο στο θέατρο, στο καμαρινί της και... του ζήτησε κ' αυτή συγγνώμη για τή μεγάλη προστυχία.

—Δέν τόδελα, χρυσέ μου, του έλεγε. Άλλά ξερείς ποιός φταιει; Έκεινος ό Άλέκος! Τι άνυπόφορος βλάκας! Φαντάσου, μόλις μίς άφρησε μόνους, μου ρίχτηκε ό γελοίος χονδρικός και δοκίμασε μάλιστα να με φιλήση.

Σά να ήμωνα καμιά κοκότα! Τότε, που λές, φοροκισθηκα. Και βγήκα έξω, προ πάντων για να γλυτώσω από τή σάχλες του. Εκεί είδα έξαφρα τά κορίτσια. Κ' άπογίνηκα... Θά με συγχώρησε, χρυσέ μου, έ; Συλλογιόση επί τέλους πως για να ζήληψω και να παραφερθώ τόσο από τή πιά σάχαπώ. Έσύ όμως... αγαπάς άλλη, κακί!... παλιόπαδο!...

—Έγώ; διεμαρτυρήθηκε ό Γιώργος. Έχεις μεγάλο λάθος!...

—Αμ' ή μικρούλα ενείνη... τί γύρευε στο σπίτι σου;

—Α, τί λές!... Ειναι κορίτσι γνωστής μου οικογενείας κ' ήλθε με την καμαριέρα της, να τής δείξω τή συλλογές μου.

—Βέβαια!... τις συλλογές σου!... Και γιατί λοιπόν άλλαξε δέκα χρώματα άμα με είδες;

—Τό κακόμοιο!... Φοβήθηκε άκριβώς μιν παρεξηγηθή... Δέν ήθελε να την ιδή κανένας στο σπίτι μου... Γι' αυτό.

—Μά ποιανού κόρη ειναι αυτή;

—Δέν την γνωρίζεις την οικογένεια... Ένός

καθηγητού στο Πανεπιστήμιο... Ά, πολύ καλή οικογένεια...

—Γιατούς;

—Τί με μέλει!...

—Έμένα με γνωρίζεις;

—Ε, καλά! Και ποίος δε σε γνωρίζει σενα;

—Και τί της είπες;...

—Πως διοργανώνουμε μιά φιλανθρωπική παραστάσι...

—Α, μπράβο! Όραία!

Κ' ένθουσιασμένη, ή Νέλλη άγκάλιασε τό Γιώργο και τόν έφιλησε.

—Όστε σύ, του ψιθίρισε με λιγομένα μιλια, δέν τάχεις μ' αυτή τή μικρή;

—Μά σοφ ειναι!...

—Και πως να σ' εύχαριστήσω, χρυσέ μου, για τό όρωτό σου όρω;

—Ω, τό τιποτένιο!...

—Τί λές! Έξοχο! με τί γούστο, με τί σίμ!... Πως φαίνεται πως τό διάλεξες εσύ... για μένα! Άλήθεια, πως να σ' εύχαριστήσω;

—Ε, δέν εινε και τόσο δύσκολο... Να με συγχώρησε τελείως για την προχθεσινή άνομαλία και... Ξαναόρθης.

—Αν μου ύποσχεσαι πως αυτή τή φορά θα σε βρω μόνο... δλομόνοχο;...

—Α, έννοια σου! Αυτή τή φορά δέν έχει!

Έγώ και σύ!

Έτσι δόθηκε τό καινούριο ραντεβού, ή Νέλλη με τό τσαντάκι της ξαναπήγε στο Γιώργο, του παραδόθηκε όλη, έμεινε μαζί του εν' απόγμω, του πήρε και διακοσιές δραχμές... δανεικές, του ύποσχεθηκε να ξαναπαύ, —μά δέν τόν ένθουσιάζε καθόλου!

Η μανία, ή σαρκική μανία έννοείται, του Γιώργου, ήταν τώρα ή Μιμίκα.

Αυτή μόνο ήθελε, —και προτάντων τό στήθος της...

Ιδές τί άναποδιά! —συλλογιόταν— με τή Νέλλη θα ήμουν τώρα τόν κεντυριόμοσο, άν δέν έρχόταν εκεινη την ήμερα, λίγες στιγμές προητέρα, ή Μιμίκα. Κ' ενό ή απόλαυσις της μανιής δέν μου φαίνεται πιά τίποτα, δέν έχω την άλλη κ' ίσως θάρρησω να τήν έχω!

Μά σ' αυτό έκανε λάθος. Πολύ γρήγορα ίσα-ίσα ή Μιμίκα του τά συχώρισε όλα. Όχι τρεις ήμερες, όπως έλεγε, μα ουτε τρεις ώρες δέν μπόρεσε να κινή χωρίς να τά φτίση μαζί του. Άμέσως του άποκρίθηκε στο γραμματον. Και την πρώτη φορά που άνταμώθησαν στο δρόμο, στήθηκαν και μίλησαν σά να μη συνέβησε τό παραμυθό.

—Με συγχώρησε; τή ρώτησε ό Γιώργος.

—Δυστυχώς... ναι.

—Και πως θα μου τό αποδείξεις;

—Ω, θέλεις κ' άλλη άπόδειξη;

—Ναι. Ποτέ δέν θα πιστέψω πως μάγαπής όπως πρώτα, άν δέν έλθης κάλι στο σπίτι μου. Αυτή τουλάχιστον την ικανοποίησιν μου την χωριστάς. Για την άδικη ύποψία σου και για τής βροίξες σου.

Και πές, ή Μιμίκα τό παραδέχτηκε.

Μά βέβαια που έπρεπε να τόν ικανοποιήση. Άλλά τί; να τόν άφινε έτσι, για να τ' ξαναφτιάση με την παλιοθεατρίνα; για να τόν χόση;

Και του ύποσχεθηκε:

—Μεθαύριο... την ίδια ώρα... άμα θα σολάσω...

—Άγάπη μου!... Ά, τί καλή που είσαι!...

—Σ' αγαπώ!...

Έπαιφλήθηκε κεινος άπ' αυτή την έντύπωση και εξακολούθησε:

—Κάμε τρόπο λοιπόν να ιδωθώμεν... Άκοιός; Κάμε τρόπο!... Άγριο!... Δέν κάνει να μείνω περισσότερο...

Για τό σκοπό του, για τό σχέδιό του, έφρανε τόσο που της εινε. Με δυνατότερη τότε φωνή, έφρόσθεσε:

—Χαιρτισμούς στη δεσποινίδα Μιμίκα!

Κ' έφυγε, άφίοντας άναυδη ακόμα τή φτωχή καμαριέρα.

Η Μιμίκα έλειπε κεινη την ώρα από τό σπίτι. Κ' ή Πελαγία δέν έβλεπε την ώρα να γυρίση για τής τή.

—Α! έκαμε ή Μιμίκα μόλις τάκουσε μιν εινε τίποτα για τό Φώκο;

—Μπ! Και τί σχέση μπορεί ναή ή κύριος Κωστάκης με τό Φώκο;

—Που ξέρεις! Συμβαίνουν καμιά φορά καί παραξένα...

Η Πελαγία άρχισε να τό συλλογιέται. Μιν ήταν από τή μέση ό Φώκος; Μιν της έκανε καμιά άπιστία, που την έμαθε κατά όμψωση ό κ. Κωστάκης κ' ήθελε να της την πη, έτσι από ένδιαρξη, γ' άγάπη του κ. Γιώργου και της κυρίας Μιμίκας; Που ήξερε αλήθεια;

Αυτή ή άνόητη ιδέα της πέρασε της φρόνησις καμαριέρας. Και σκέφθηκε πως έπρεπε να κάμη τρόπο να νταμώθη με τόν κ. Κωστάκη για να μιλήσουν. Μά που; μά πως;

—Δέν τόν ρώτησε, καμμένη, να σου λέγε κεινος κανένα μέρος; τής εινε ή Μιμίκα.

—Δέν πρόρτασε! Άποκρίθηκε ή Πελαγία.

Αυτό μόνο τουμπε βιαστικά κ' έφυγε, για να μιν παρεξηγήση ή γειτονεά.

—Και τώρα;

ΠΕΡΙ ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΠΑΘΟΣ

Η ΜΕΣΣΙΑΣ

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ)

Ευφρανθήτε, σεις ὅτι τένα της γης, γιά την τιμή που γίνεται στον άνθρωπο. Εκείνος που ἔπλεξε πριν γεννηθῆναι ὁ κόσμος, που όλα τὰ πράγματα στην ὄρατην ἐποχὴν πλάσῃ ἀπὸ Ἐκείνου ἐγέναν, στη γῆ μας κατέρη ὡς Λυρωτής σας. Κοντά στην Ἱερουσαλήμ, την πόλι που μιά φορά ὁ Θεός ἐπέξευε τὴ χάρι Του, ὁ Θεὸς Λυρωτής βγαίνει ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ ζηταί ν' ἀποσυρθῇ στή μοναξιά. Ἀπό και πού πρώτα-πρώτα ὁ ἥλιος χρυσώνει την πόλι με τῆς ἀχτινές του ὑψώνεται ἕνα βουνό, που την κορφὴ του συχνά ἔχει τὴν τιμὴν με τὴ θεία Του παρουσία, δὴν τὴ μοναχικὴ νύχτα πέρασε τῆς ὥρας με διάπυρος προσευχῆς. Κατεβαίνει ὁ Γαβριήλ, στέκεται ἀνάμεσα σὲ δύο μυροβόλους κέδρους καὶ λέει στον Ἰησοῦ:

Ἐθέλεις, Κύριε, ἐδὼ τὴ νύχτα σου ν' ἀφιερῶσθαι στήν προσευχῇ, ἢ κοιμησῶμαι ἐπιθυμῶνς ὀλίγη ἀνάπαυσι; Ἐπίτρεψέ μου γιά την ἀδανάτη σου κεφαλή νὰ ἐτοιμάσω καταδερκτικὸ προσκέφαλο.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπαντᾷ ὅχι, μὰ κινεῖται τὸν Γαβριήλ με μιά ματιὰ θείας εὐαγγελίας. Ἀνέβηκε πάνω στην κορφὴ, ὅπου ἦσαν τὰ ὄνορα τοῦ οὐρανοῦ καὶ κει προσηχηθῆναι. Ἡ γῆ ἀγάλλεται σὲ ἐναντίονα της ὡμορφίας της, ὅση ἡ φωνὴ Του ἀνηχοῦσε καὶ περνοῦσε τῆς πόλεως τοῦ Ἀπερίου, ἀλλὰ μόνον ἔκεινος καὶ ὁ Αἰώνιος Πατὴρ ἐγνώριζαν ὅλην την ἐννοίαν τῆς θείας ἀναφοράς. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν προσευχῇ, στή κορφὴ του ἔλαμπε τὸ Μεγαλεῖον, ἢ Ἀγάπη, ἢ Ἀυτοθυσία.

Τώρα ἔκεινος καὶ ὁ Αἰώνιος Πατὴρ ἀρχισαν μυστικὴ καὶ βαθεῖα συνομιλία γιά πράγματα ἀπὸ τῆς μελλούσης ἐποχῆς ἢ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τὸν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἐνα Σαραφείμ ἐβγήκε ἀπὸ τὰ ὄνορα τοῦ οὐρανοῦ κόσμου, που ὀλη ἡ ἐκτασί του στολίεται ἀπὸ μύριους ἥλιους. Ἐκεῖ, κέντρον τῶν περιστροφῶν ἥλιου, τὸν ὄρανο, τὸν πύρινον κάθε μακαρίας σφαιρας, τὸν τροχὸν με τὴ φεγγόβολη δόξα, πλημμυρίζει καὶ κυλάει στην αἰωνιότητα, σὰν ποταμὸς ἔχει ἀποσπασμένους, ἢ λαμπροῦς τῶν κόσμων. Ἢχοι ἀρμονικῆς, που ἀναδίδει ἢ περιστροφικῆς τῆς κινήσεως, φέρονται ἐπὶ πτερυγῶν ἀνέμων ὡς τὰ πέρατα που λαμπρύνουν ἥλιοι. Ἄσμα ὑπέροχο ἀπὸ φωνῆς ὑπερκόσμιες συνοδεύει τῆς ἡχους οὐρανιας ἀρπας καὶ τὸ σύμπαν ζωογονεῖται.

Στὸν ἱερό τοῦτο δρόμο ἀνέβη ὁ Γαβριήλ, πλησιάζοντας τὸν οὐρανό, που σὲ κέντρο τῶν ἥλιου, σχηματίζει ἀέρατον θόλο. Ἐνθ' ὁ Αἰώνιος προχορεῖ, οἱ ἀρμονικοὶ χοροὶ, φερόμενοι ἐπὶ πτερυγῶν ἀνέμων σὲ ἀκρότατα σημεία τῆς ἡλιακῆς ἀφίδος ψάλλουν τὸ μεγαλεῖον Του, καὶ ἡ μελωδία τῆς ἀρμονικῆς τῶν ἀρπας ἀκούεται. Τὴν ὥρα τοῦ ἡμῶν τοῦ Σαραφείμ, ὡς ἀγγελιαφόρος τοῦ Μεσσία, ἐστάθη ὡς ἐνα ἀπὸ τῶν ἥλιους που ἦσαν κοντὰ στον οὐρανό. Ὁ Αἰώνιος Πατὴρ ἀντήμιχες τὸν χορὸ με βλέμμα καλωσύνης καὶ κίττασε τὸ Πρόσω Σαραφείμ, που ὁ Θεὸς τ' ὀνομάζει Ἐκλεκτόν καὶ οἱ Ἄγγελοι Ἐβλῶι.

Ἢχος τρομαχτικῆς βροντῆς ἐκλάσει ὡς τὰ πέρατα, ἐφ' ἃς φορές, καὶ ὀκράσις την Θεϊαν Ἀδυσία. Καὶ ἡ Θεία Φωνὴ γλυκύτη, ἀπαλή ἀκούστηκε ἀπὸ κάτω: Ἐγὼ εἶν' ὁ Θεός. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῶν ὄντων ἦμιον Ἀγάπη πάντα. Δημιουργώντας κόσμους, ὁ πανταίωτος κάθε βαθὺ καὶ κάθε μυστικὸ μου ἔργο. Μὰ με τὸν θάνατο τοῦ Αἰώνιου Υἱοῦ μαθαίνετε νὰ μὲ γνωρίζετε ἐντέλους: Ὁ Θεὸς ἔστιν ὁ Θεός. Ἐπειὶ τὸν ὄρατον ἦμιον ἄνθρωπον ἔβλεπε στον ὕψιστον τῆς οὐρανιας προσαγορεύσεως.

Καὶ κει που σὲ τὸ βωμὸ τῆς Γῆς, ὁ Ἀδὰμ κατεβαίνει λατρεσιτός, γεμίτος προσδοκίας, τὸ Σαραφείμ ἐπέταξε γοργά κοντὰ του. Ὁ Ἀδὰμ προχώρησε με ἱλαρὸ χαμόγελο, που περιέχου τὴν ὄμη του μ' ἀνεκράσεις, γλυκύτητα ἀξιοπρέπειας καὶ με βαθὺ πάθος ἐστὶ μίλησε:

Χαίρε, εὐλογημένο Σαραφείμ, ἄγγελε τῆς Εἰρήνης! Ἡ φωνὴ σου, ψηλά ἀντηχώντας τὸ μῆνυμα σου, τῆς ψυχῆς μας ἡ γοητεία πλημμυρίζει. Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, Μεσσία! Ὡ, ἂν ἦσαν δυνατὸ νὰ Σε κινεῖται, ἂν μὸς ἦταν δυνατὸ ν' ἀνεῖσθαι τὴν καλλονὴ τῆς ἀνθρωπίνης Σου μορφῆς, ἐστὶ ὅπως ἀπὸ τὸ Σαραφείμ σε βλέπει με τὸ σῆμα, που ἡ θεία Σου εὐσπλαχνία σὲ παρεκίνησε νὰ λάβης, γιά νὰ ὀσφύης ἀπὸ τὸ θάνατο τὸ κακόμοιο μου γένος. Δεῖξέ μου, ὁ Σαραφείμ, φανερόσέ μου, που ὁ Λυρωτής, ὁ στοργικὸς μου Κύριος, ἐπεριπάτησε. Ἐστὶ ἀπὸ μακρὰ θέλω νὰ παρακολουθῶ τὰ βήματα Του.

Ὁ Γαβριήλ κατεβαίνει καὶ πάλι στήν Γῆ, καὶ τ' ἀστρα σιωπηλὰ τὸν χαιρετοῦνε μέσα σὲ γενικὸ σελαίωμα ἀήθης. Βρίσκει τὸν Ἰησοῦ πάνω σ' ἕνα βράχο, γυμνὸ, πεσμένο σὲ γαλήνιον ὕπνο, κ' ἀφου τὸν κινεῖται ἀρχεται ὁ ὀλη τὴ Φοῖσι στράφηκε καὶ πρόσταξε νὰ σιωπήσῃ γιὰτι κινεῖται ὁ Παύστη; τῆς.

Στὸ δάσος τὸ κωματιστὸ τῶν κέδρων ἀπλώνεται τὸ γλυκοχάρμα κ' ὁ Ἰησοῦς ξυπνᾷ. Τὰ πνεύματα τῶν Πατριαρχῶν Τόνε κινεῖται με χαρὰ ἀπ' τὴν ἡλιακὴ του κατοικία.

Ὁ Μεσσίας συλλαμβάνεται καὶ δένεται. Στὸ Συμβόλιον τῶν ἱερῶν κατάκληξις καὶ θάμβος, μὰ οἱ φόβοι τῶν διασεκδάζονται ἀπὸ τὴν ἀπίε συχῶν ἀγγελιαφόρων. Ὁ Ἰησοῦς ἐφέρθη ἐμπροσθεν τοῦ Ἄνα. Ὁ Φῶλον πηγαινέ ἐκεῖ καὶ τὸν ὀδηγεῖ στον Καϊάρα. Ἡ Πορχία, ἡ σύζυγος τοῦ Πιλάτου, ἐρχεται νὰ δῆ τὸν Ἰησοῦ. Πηγίνει ἀπὸ τὸ Πρωτόριο στήν αἴθουσα τοῦ Συμβούλιου, περνώντας μίαν ἀψίδα φωτισμένη με λυχνίες.

Στὰ πολλὰ ἢ περιέργεια την ἐσπρωξε τὸ μεγάλο καὶ θαυμαστὸ Προφητὴ νὰ γνωρίσῃ, καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερεῶ τὸ πάλαι κεί με βιάσι. Λίγοι τὴ συνοδεύαν ἀπ' τὴν ἀκολουθία της. Καὶ ἡ συνοδεία τὸν εἶδε. Αὐτὸν που ἀνάστει νεκρῶς, γαλήνιος καὶ ἡμερος νὰ ὑποφέρῃ τὴν κολασμένη λύσσα καὶ τῆς βουσιές κακορούλου καὶ ἀνόμιον ἱερῶν. Τώρα με μεγαλοπροσῶν θαυμαστὴ ἔμενε κει ὀρθος καὶ περνοῦσε κάθε ὄρο θαυμασμοῦ ἢ μεγαθυμια τοῦ σὲ ὄντα ἀνάξια κ' ἐκφυλισμένα.

Κ' ἡ Πορχία με προσδοκία διάθερη καὶ ψυχικὴ ἀγαλλίασι στάθηκε καὶ τὸν κινεῖται— τὸν Ἄγιστόν Ἄνθρωπο— καὶ εἶδε πῶς ἔκεινος μ' ὑπέροχη καὶ ἀξιοπρεπῇ γαλήνη ἀντίκρισε τὸς ποταπὸς του καθηγούρος. Με ἀκατανόματες ψευδομαρτυρίες ὁ Ἰησοῦς καταδικάζεται.

Κ' ἡ Πορχία δὲν ἄντεχε νὰ βλέπῃ περισσῶρο τὰ πάθη, τὰ μαρτύρια, τὰ βάσανα τοῦ Λυρωτῆ, καὶ μόνη βαρύνεται ἀποσύρθηκε σὸν παλατιὸ τὸ δόματα. Ἐστάθη καὶ ἐστρεψε τὰ χέρια της με ὀλην καὶ ψηλά στον οὐρανό ἀνάβλεψε τὰ βουκομένα μῆτα της, ἐνθ' μ' αὐτὰ τὰ λόγια φανερώσε τὴ σύγχισι τοῦ λογισμοῦ, τὰ τραγικὰ τῆς καρδίας τῆς συναισθημένα.

Ὡ, Σὺ ὁ Πρωτός τῶν Θεῶν, που αὐτὸν τὸν κόσμὸ ἐπλάσας ἀπ' τὸ σκοτάδι καὶ μιά καρδιά ἐχάρισες σὸν ἄνθρωπο, που—ὅπως κ' ἂν σὲ λένε: Θεὸ, Ρωμίλο, Δία, Ἰεχωβὴ ἢ τοῦ Ἀβραάμ Θεο—εἶς ὁ Κριτῆς καὶ ὁ Πατέρας ὄλον, ὀχι ὀλίγων ἐκλεκτῶν μονάχα. Μπορὸ μπροστὰ Σου, Κύριε, με δάκρυα νὰ δεῖξω τὰ ὀσα συναισθημένα ταράζουν την καρδιά μου κ' ὀλοκλήρη τὴν ψυχή μου σὲ Σε ν' ἀνοίξω... Ποιὰ εἶνε αὐτὸ πού ἡμερον καὶ εἰρηνικὸ ἄνθρωπο τῆς φοβερῆς ἁμαρτία; Γιατι ἐστὶ ἄγρια, βάρβαρη νὰ τὸν φερθῶν, καὶ με καρδιά θηριῶν θάνατο νὰ τοῦ φέρουσι οἱ ἀπᾶνθρωποι αὐτοὶ; Ἐδφραίνουσι ἀπὸ κει ψηλά, ἀπὸ τὸν Ὀλυμπὸ Σου, Κύριε νὰ βλέπῃς τὴν ἀρετὴ τὰ πάσχ. Ἡ εἶνε, Κύριε, ὁ σκοπὸς γιά ὀσνα ἱερός; Γιά τὸν ἄνθρωπον τὴν καρδιά ἀγαλλίασις εἶνε τὸ μαρτύριό του, γιατί σὸν ἄνθρωπον τὴν καρδιά δὲν μπαίνει ἢ εὐσπλαχνία. Μὰ Κεῖνος που ἐπλάσε τοὺς κοσμούς πῶς μπορεῖ νὰ βλέπῃ χωρίς νὰ θυμῶν; Καὶ ὅμως κ' ἂν ἀκόμα ὁ σκοπὸς αὐτὸς εἶνε ἱερός γιά τὸν Πατέρα τῶν Θεῶν, ὀχι δὲ δὲ ἐπιτρέψῃ ἔκεινος ὡστε ὁ ἡμερος αὐτὸς καὶ ἄθως ἄνθρωπος νὰ βασανισθῇ τὸσο σκληρὰ, ποτέ. Τρέχουν τὰ δάκρυα μου ἀπὸ συμπάθεια, ἀπὸ ὀκτο, μὰ Σὺ εἶσαι ἱκανὸς νὰ διακρίνης τὰ δάκρυα τῆς ἀρετῆς που πάσχει, που τρέχουν μυστικὰ καὶ Σένα ἐπικυλοῦνται. Μεγάλε τῶν Θεῶν Θεέ, ἀντάμιχε καὶ, ἂν ἀπὸ λόγους που ξερεις μόνον Ἐαυ, δὲν ἤμπορεῖς νὰ τὸν ὀσφύης τοῦλάχιστο τὴν μεγαθυμία που δειχνε θαύμασε.

Ὁ Πέτρος, με ἄθυμη καρδιά γεμάτη ἀπελοπία, λέει στον Ἰωάννη πῶς ἀπαρηθῆκε τὸ Διδάσκαλο, ὅσπερα φεύγει καὶ σὲ σκοτεινὰ χύνει θερμὰ δάκρυα καὶ προσεύχεται. Ὁ Ἐλωὶ χιμερῆ τὴν Ἀυγὴ με ἕνα ὕμνον καὶ ψάλλει τὴν ἡμέρα τῆς Σταυρώσεως: — Μέρα γλυκειὰ καὶ Σένα ἐπικυλοῦνται. Μεγάλο ὀρις, σταλμένη ἀπ' τὴν Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὁ Μεσσίας ὀδηγεῖται στον Πιλάτο. Κατηγορεῖται ἀπὸ τὸν Καϊάρα καὶ τὸν Φίλιωνα. Ὁ Ἰουδᾶς ἀπελοπισμένος πηγαινέ καὶ ἀπαχονίεται. Ὁ Ἰησοῦς στέλλεται στον Ἡρώδη. Αὐτὸς περιεμῆνε νὰ δῆ κάποιο θαῦμα καὶ ἀπελπίεται που δὲν τὸ βλέπει. Ἀφου Τὸν ἐξήτασε πολλὴν ὄραν, στέλλει τὸν Ἰησοῦν ὀπίσω στον Πιλάτο. Ὁ Πιλάτος προσπαθεῖ νὰ τὸν ὀσφύης, ἀλλὰ πείθεται νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Βαραββῖν. Ὁ Ἰησοῦς μαστιγώνεται, περιβάλλεται ἐρυθρὸν χιτῶνα, στεφανοῦται με

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΕΓΑΛΟΠΑΡΑΣΚΕΥΙΤΙΚΟ

Πετοῖος ὁ χρόνος μ' ἔφευγε μαζί του κ' ἡ καρδιά ἔμειλε στήν ἐκκλησία [διά σου, μέσ' στήν ἁγία φοροχώρα νὰ φέξῃ στή ματιὰ σου.

Μές στῆς περιόσεις καλλιοῖες ἔλαμπε, δίχως ταῖο, σερμὴ μου εἰκόνα μαρική, γλυκὴ καὶ μελαγχολική, σὰν λεπνέμο ἀστέρη.

Ἀχ, ποῖς νὰ μεταλάβαινε στῆς θλίψης σου τὰ Λυρωσῶν ἄλλον τῆ χαρὰ, [βάρη! τὴν εἰδικὴ μου ἀνομορῶ ἢ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη;

Ὡ! κ' ἂν σοῦ λόγους ὁ Χριστός, σαλαχίουν π' ἀνάστασι δὲν καίρησε [καὶ γιά μένα, κ' ἔχω τὸν ἔροτα σταυρὸ καὶ σταυρωτὴ μου ἔσθια.

Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ ΣΟΥ

Ὡ, τί μεγάλη ἢ καλωσύνη σου! Κακὸ δὲν κινεῖς σὲ κανένα μὰ ὀχι κακὸ ἀπ' τοὺς ἄλλους γίνεται τρέμεις μὴ γίνεται ἀπὸ ὀσνα.

Κι' ἂν τ' ἄν κακὸ σ' ὀσνα ἐβίγηκε νὰ συκοφάνης δὲ σοῦ φράνεις πᾶς καὶ ζητῆς ἐπὸ συκοφάνει γιά τὸ κακὸ που σοῦχουν κἀνε.

Σοῦχες γεμίσει ἢ καλωσύνη σου θροσιὰ τὰ γέλη, ἀνθὸς τὰ χέρια, τὰ μῆτα φῶς; πῆφτον σὲ διδάρα σου λευκὰ φτερά ἀπὸ περιστέρι.

Σύννεφο ἂν ὀσκωσὸς τὰ μῆτα σου τὸ φῶς; θὰ διώξῃ τὸ σκοτάδι; τὰ χέρια σου μ' ὀργῆ ἂν ἀπλόδηκων ἢ ἀποτελειώσουν μ' ἕνα χᾶρι.

Πικρὰ τὰ γέλη σου ἂν ἀνοίξηκων ἢ καλωσύνη σου μεγάλη!— γλυκὰ θὰ κλεισῶν—καὶ σὲ διδάρα σου λευκὰ φτερά θὰ πῶσον πάλι.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ὁ Θεῶνθρωπος ἔφηκε ἐπιπόδοκτα τὴ Μαγδαληνὴ νὰ τοῦ ἐκδηλώσῃ τὸν ὑπέροχο λατρεῖα της. Ἀπευθύνετο μόνον σὸν Θεὸ ἢ λατρεῖα αὐτῆ, ἢ καὶ σὸν Ἄνθρωπο; Ἀδάφορο. Κανεῖς δὲν ξερει ὡς ποῦ ἀνεβαίνει ὁ ἔροτος τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου αὐτοῦ, ὀστε καὶ πὸ ἄνθρωπον ὄνεμο μπορεῖ νὰ βαναυλιχῇ μὰ θεοσεβῶν μὴ ψυχῆ. Ὁ Ἰησοῦς ἐνοιώσε πάνω στὰ γυμὰ Του πόδια τῆς φλογερῆς τῆς πνοῆ, τ' ἀπαλὰ μαλλιά της τ' ἀλειμμένα με γάρδο καὶ κνήμεοιο καὶ τὰ πόδια Του, που ὀχι λέρο θὰ αἰμάτωναν σὲν καρπία τὸ σταυρὸ, βῆμα πρὸς βῆμα Τὸν παρόντων, οκεπτικῶν, ἀνάμεσα στ' ἄνθρωπὸ πλῆθος.

Ὡ, ποιητῆ Ἰησοῦ, που ὄνομο Σου ἔκανε τὴν ἀγάπη—ἢ πὸ ὀσφύει ἀγάπη τῆς Γυναίκας Σου προσεφῆθη, μὰ Σὺ ἀντὶ γῆς αὐτῆν ἐποτιμήσες τὴν ἄγριαν Ἀνθρωπότητα... Γλυκὰ συγκλημῶς, ἐκίτταξες τὴ Μαγδαληνὴ γονατιστὴ νὰ Σου προσεφῆ τὸ ὀσφύει της, ἐνθ' ὅμως κ' ἂν ἀκόμα ὁ σκοπὸς αὐτὸς εἶνε ἱερός γιά τὸν Πατέρα τῶν Θεῶν, ὀχι δὲ δὲ ἐπιτρέψῃ ἔκεινος ὡστε ὁ ἡμερος αὐτὸς καὶ ἄθως ἄνθρωπος νὰ βασανισθῇ τὸσο σκληρὰ, ποτέ. Τρέχουν τὰ δάκρυα μου ἀπὸ συμπάθεια, ἀπὸ ὀκτο, μὰ Σὺ εἶσαι ἱκανὸς νὰ διακρίνης τὰ δάκρυα τῆς ἀρετῆς που πάσχει, που τρέχουν μυστικὰ καὶ Σένα ἐπικυλοῦνται. Μεγάλε τῶν Θεῶν Θεέ, ἀντάμιχε καὶ, ἂν ἀπὸ λόγους που ξερεις μόνον Ἐαυ, δὲν ἤμπορεῖς νὰ τὸν ὀσφύης τοῦλάχιστο τὴν μεγαθυμία που δειχνε θαύμασε.

Ὁ Πέτρος, με ἄθυμη καρδιά γεμάτη ἀπελοπία, λέει στον Ἰωάννη πῶς ἀπαρηθῆκε τὸ Διδάσκαλο, ὅσπερα φεύγει καὶ σὲ σκοτεινὰ χύνει θερμὰ δάκρυα καὶ προσεύχεται. Ὁ Ἐλωὶ χιμερῆ τὴν Ἀυγὴ με ἕνα ὕμνον καὶ ψάλλει τὴν ἡμέρα τῆς Σταυρώσεως: — Μέρα γλυκειὰ καὶ Σένα ἐπικυλοῦνται. Μεγάλο ὀρις, σταλμένη ἀπ' τὴν Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὁ Μεσσίας ὀδηγεῖται στον Πιλάτο. Κατηγορεῖται ἀπὸ τὸν Καϊάρα καὶ τὸν Φίλιωνα. Ὁ Ἰουδᾶς ἀπελοπισμένος πηγαινέ καὶ ἀπαχονίεται. Ὁ Ἰησοῦς στέλλεται στον Ἡρώδη. Αὐτὸς περιεμῆνε νὰ δῆ κάποιο θαῦμα καὶ ἀπελπίεται που δὲν τὸ βλέπει. Ἀφου Τὸν ἐξήτασε πολλὴν ὄραν, στέλλει τὸν Ἰησοῦν ὀπίσω στον Πιλάτο. Ὁ Πιλάτος προσπαθεῖ νὰ τὸν ὀσφύης, ἀλλὰ πείθεται νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Βαραββῖν. Ὁ Ἰησοῦς μαστιγώνεται, περιβάλλεται ἐρυθρὸν χιτῶνα, στεφανοῦται με

ἀκάνθινον στεφάνι καὶ παραδίδεται στους ἱερεῖς. Οἱ ἱερεῖς ἀπορρασιῶν την σκαυήνην. Ὁ Ἐλωὶ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν Θρόνο καὶ ἀναγγέλλει στὰ ἄγματα τῶν Ἀγγέλων, ὅτι ὁ Λυρωτής ὀδηγεῖται στον Σταυρὸν. Οἱ ἄγγελοι τῆς γῆς σχηματίζουν κύκλον γύρω ἀπὸ τὸν βράχον τοῦ Γολγοθᾶ. Ὁ Ἰησοῦς καρφώνεται στον Σταυρὸν. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ληστᾶς που εἶνε σταυρωμένους με τὸν Κύριον πιστεύει. Ὁ Ἀριὴλ τοποθετεῖ ἕναν πλανῆτη ἐμπρός στον ἥλιο γιά νὰ σκοτεινιάσῃ τὴ Πλάση καὶ μὴ ἰδῇ τὸ ἀνοσιούγημα τοῦ Γολγοθᾶ, καὶ ὄσπερα ὀδηγεῖ στῆ γῆ τῆς ψυχῆς ὄλων τῶν γενεῶν τῆς ἀνθρωπότητος τοῦ μέλλοντος. Ὁ Ἄγγελος τοῦ θανάτου κατεβαίνει καὶ προσαγορεύει τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὀποῖος παραδίδει τὸ πνεῦμα. Ἡ γῆ κλονεῖται, τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ ραγίζεται. Οἱ ἄγιοι τῆς Παλαιῆς Διαθήκης ἐγείρονται ἐκ νεκρῶν. Ὁ ληστής που ἐπίστευσε, παραδίδει τὴν ψυχὴ του. Ὁ Ἰωσήφ ὁ ἐξ Ἀριμαθαίας ζητεῖ τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ μαζί με τὸν Νικόδημον τὸ θέτουν εἰς τὸν Τάφον. Ἡ Μαρία καὶ ἄλλες ἀφοσιωμένες γυναῖκες συνάζονται σὲ σπήτι του Ἰωάννη, ὅπου ἐρχεται ὁ Νικόδημος καὶ φέρει τὸν Ἀκάνθινον Στέφανον. Ὁ ἐνταρσιμὸς πανηγυρίζεται ἀπὸ χορὸν Ἀγγέλων καὶ Ἄγιων.

(Μετ. Κ. Τριχ.) Φ. ΚΛΟΠΣΤΟΚ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟ ΜΕΤΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Συνηθίζουν νὰ λένε πῶς ἡ γυναῖκα εἶνε μυστήριον, ἂν καὶ ξέρουν πολὺ καλά ὅτι ὁ μοναδικός, κοσμοσοφιστικὸς καὶ γνήσιος Μ. Στήριος εἶμ' ἐγὼ (ἀποφραξέτε τὰς ἀπομιμήσεις). Δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν διάφορα καμώματά τους, τὰ νομίζουν ὡς ἀκατανόματες ἰδιοτροπίες καὶ λέγε ἀμέσως: «μπερὶ τὸ μυστήριον αὐτῆς ἡ γυναῖκα!» Διότι ἀλλοῦστα δὲν τὴν ξέρουν τὴν γυναῖκα. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι μιά ὀποιαδήποτε γυναῖκα ψυχὴ εἶνε τόσο μυστηριώδης, ὅσο καὶ ἡ δικὴ μου καὶ ἡ δικὴ σας. Κι' ἂν ἔχετε τὴν ὑπομονὴ νὰ παρακολουθῆσθε ὡστὸ τέλος τῆς ἱστορίας που θὰ σῆς πῶ, θὰ με πιστεῦσθε. Εἶνε μιά πραγματικὴ ἱστορία που συνέβη πρὸς ἡμερῶν σὸν φίλο μου Ἡρακλῆ. Αὐτὸς ὁ ἐρίφης—που ὀσες γυναῖκες κ' ἂν ἐχῆ κατακτήσει ὄς τώρα, ἔνεκα τῶν φυσικῶν του χαρακτηριστῶν, καμιά δὲ μπόρεσε νὰ τὴν ψυχολογήσῃ καλά—ἐφευρε ἀπὸ καυρὸ βόλτα μιά παντρεμένη. Πρόκειται περὶ τῆς κυρίας Εὐλαίας, ἀξιοτίμου συζύγου τοῦ ἀξιοτιμωτέρου κ. Πετρουῖδου. Γυναῖκα νέα ἢ κ. Εὐλαία, με νέες ἰδέες, με νέα διαρκῶς φορέματα, καὶ νέους ἐραστὰς, συκοφανεῖται, ἀρετὰ πρὸς κλητικὴ καὶ καθόλου οκλήροκαρη, προσεπάθει νὰ ἐφαρμόσῃ ἐμπράκτως τὴν ἰσοπολιτεῖαν τῶν δύο φύλων τοῦλάχιστον εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἔροτος.

Γιατί; ἔλεγε. Ὅπως ἔνας ἄνδρας δὲν θεωρεῖται ἀτιμασμένος ὅταν ἐχῆ μίαν ἢ περισσώτερες ἐρωμένες, τὸ ἴδιο πρέπει νὰ συμβαῖν καὶ με τὴν γυναῖκα. Πρέπει νὰ ἐχῆ πλήρη ἐλευθερία εἰς τὸν ἔρωτα, νὰ κινή τὸν ἔρωτα με ὀποιον ἄνδρα θέλει, δίχως νὰ προσβάλλεται ὁ σύζυγος ἢ ὁ πατέρας ἢ ὁ ἀδελφός.

Ὅπως ἦταν φυσικὸ, ὄλοι οἱ ἄνδρες τοῦ περιβάλλοντος τῆς κ. Εὐλαίας—καὶ ἦσαν πολλοὶ—ἐπεδοκίμαζαν πλήρως τὰς ἰδέας της καὶ προσεφῆρον ὡς συνεργάται διὰ τὴν ἐμπρακτικὸν ἐφαρμογὴν τῶν. Ἐστὶ τὰ πράγματα ἐπιγναῖον περιήρηκα, καὶ ὄλοι ἔμεναν εὐχαριστημένοι, οὐδὲ τὸ κ. Πετρουῖδου ἐξαιρουμένου, ἀπὸ τὸν ὀποῖον ἢ κ. Εὐλαία ἐφρόντιζε νὰ κρύβῃ τὰς ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἐπιχειρήσεις της.

Ὁ φίλος μου Ἡρακλῆς ἐγνώρισε τὴν κ. Πετρουῖδου εἰς τὸ ρωσσικὸ «τη-ροῦμ» τῆς λεοφόρου Ἀκαδημίας. Τοῦ τὴν ἐσώτησε ἕνας κοινὸς φίλος χωρίς νὰ παραλείψῃ νὰ τοῦ δώσῃ καὶ ὀσες τὰς καταλλήλους περὶ αὐτῆς πληροφορίες. Ἀπὸ τότε ὁ φίλος μου ἀρχισε νὰ τῆς κινή ἐπιμελέστατον κῶρτε, εἰς τὸ ὀποῖον αὐτὴ ἀνταπεκρίνετο ἱσοφῶς, γιατί, νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὀμοροφῶρος εἶνε καὶ πολὺ καλλιτέρας κοινωνικῆς τάξεως ἀπ' ὀλους σχεδὸν τοὺς φίλους της. Καὶ θὰ ἦταν ἕνας τίτλος τιμῆς, ἂς τὸ πούμῃ εἶται, γιά τὴν κ. Εὐλαίαν, ἂν ἐνέγραφε τ' ὄνομά του σὲ τὸν κοινὸν ἔρωτα τῆς κ. Ἐπειτα ὁ Ἡρακλῆς, δημοσιογράφος καθὸς ἦταν, θὰ μπόρεσε νὰ ὀποστηρίξῃ στήν ἐφημερίδα που ἐργαζόταν τὰ γυναικεῖα ζητήματα. Κι' ἐστὶ ἢ κ. Εὐλαία, κἀντας τὸν Ἡρακλῆ ἐραστὴ της, θὰ ὀποστηρίξῃ ταυτοχρόνως καὶ τὸ ἄγωνα τοῦ φεμινισμοῦ.

Ἀλλὰ ὁ Ἡρακλῆς εἶνε λιγὰκι ἀτόμος νέος; τῆς ἔκανε κῶρτε, τὴν ἐπεριτριγύριζε διαρκῶς, κάθε πού ἐφτανε ὀμοις ἢ στιγμή νὰ τῆς μιλήσῃ περὶ ραντεβῶ, ἐδελίαζε. Ἡ καίμηνη ἢ Εὐλαία τὸν ἐνεθάρρυνε, περιέμενε ὑπομονετικά, τοῦδνε ἐκκαίριες νὰ τῆς μιλήσῃ, καὶ τέλος, ἀφου εἶδε πῶς δὲν γινόταν ἔτσι προκοπῆ, ἀνέλαβε αὐτὴ τὴν πρωτοβουλία, ὀπως ἀμῶδες σὲ μιά γυναῖκα με προωδενμένες ἰδέες: Μιά μέρα που βρέθησαν μοναχοὶ, ἔπεσε στήν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἔλεγε: «ὀστε μου ραντεβῶ».

Τὸ ραντεβῶ ἐδόθη γιά τῆς 4 τοῦ ἀπόγευμα τῆς προπερασμένης Πέμπτης, ἡμέρας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, σὲν γκαρσονιέρα τοῦ Ἡρακλῆ, ὀδὸς Μακεδονίας κλπ. —Σύμφωνοι; —Σύμφωνοι. —Ἐπῆρθε ὀροισμένος; —Διάρρολε! Ἀφου μόνη μου σῆς ζήτησα ραντεβῶ, καὶ δὲ θάρθῃ! Στὰς τέσσερες ἀκριβῶς, ἐγὼ εἶμαι τιμὰ σὲν ραντεβῶ μου.

Τὴν ὀροισμένη ὄρα ὁ Ἡρακλῆς ἦταν

MARIE CORELLI

ΝΤΟΛΟΡΕΣ

ΜΕΤ. ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΠΟ Δ-ΙΔΙΟΥ ΑΛΕΧ

19 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) 19

Εσπώθηκα τότε διά τήν δώρησιν τήν σύνηθη τήν ἀναχωρήσεως καί καθός οἱ ἄλλοι κατέβησαν τήν μαρμαρίνην σκάλαν καί ἐπροπορεύθησαν ὁ Φίλιππος ἔμεινε ὀλίγον ὀπίσω μέ τήν Ντολορέσ.

Φοβούμαι ὅτι εἶσατε ἄρρωστος, φίλε μου, τοῦ εἶπεν ἡ νεαρά κόρη ἀνήσυχος. Εἶσατε τόν σον κλωμόν.

Ὁ Φίλιππος τῆς ἐπίασε τότε τὸ χέρι συγκινηθὲν καί τήν ἠρώτησε σχεδόν ψιθυριστά:

Θά σῖς ἐλυπόουσε πολύ... Θά σῖς ἐλυπόουσε καθόλου ἂν ἦμιον ἄρρωστος;

Ἄλλ' ἡ ἀπάντησις δέν ἐπρόφθεσε νά δοθῇ παρὰ δι' ἐνός ἐκφραστικῶν βλέμματός, διότι αὐτήν τήν στιγμήν τοῦς ἐπλησίασεν ὁ Γκάλντιν καί ἐπέρασε τὸν βραχίονά του μέσα εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ἐργίκτου.

Νά ξεκουρασθῆτε καλά, φίλε μου, τοῦ εἶπε γὰρ ἡ νεαρά κόρη ἀνήσυχος. Μῆν ξεχνᾶτε ὅτι ἔχομεν πάλιν ἄλλην ἐκδρομήν.

Ὀλίγα λεπτά βραδύτερον ἡ Ντολορέσ καί ὁ πατήρ τῆς ἐπέστρεψαν ἐναγκαλισμένοι, ἀφοῦ εἶχαν συνοδεύσει τοῦς φίλους τὸν μέγιστον τῆς παραλάσι.

Τί ἔχεις, μικροῦλά μου; τήν ἠρώτησεν ἔξαφνα ὁ πατήρ τῆς. Ἐσο τρέμεις καί ὄχι δέν κάνει καθόλου κρῦν αἰσθάνουσαι τίποτε;

Ὀχι, μπαμπά μου, καί ἡ νεαρά κόρη ἔκρηψε τὸ πρόσωπόν εἰς τὸ στήθος τοῦ πατρὸς τῆς.

Μά τὰ χέρια σου εἶσαν, τὰ μάτια σου εἶνε κομμένα... Εἶσαι βεβαία ὅτι δέν ἔχεις τίποτε;

Μά νάί, μπαμπά, δέν ἔχω τίποτε, μῆν ἀνησυχῆς. Εἶμαι ἐντελὸς κατὰ καί τόσο εὐτυχημένη! Τὸν ἐφίλησε τρυφερά καί ἔκαμε νά φύγῃ, ἀλλά ὁ πατήρ τῆς τήν ἐκράτησε εἰς τήν ἀγκάλια του.

Ἄκουσε, μικροῦλά μου τῆς εἶπε, θά μοῦ ὑποσχεθῆς, ὅτι δέν θά συλλογίζουσαι καθόλου τὰ λόγια τῆς παλρομάγιας.

Ὀ νάί, μπαμπά, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Τήν δυστυχισμένην τήν γυναικίαν! Ποίους ἔξέσπειρε τί κρυφῆς λύπης τὴν ἀναγκάζουσαι νά μιλήσῃ!

Καλὴ νύκτα, μπαμπά.

Καί ἀνέβηκε εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, τοῦ ὁποίου ἐκλείδουσαν τήν θύραν, καί ἐτρέξε εἰς τὸ παράθυρον ὡς ἀκούσῃ τὸν κρότον τῆς ἀτμακαίου ποῦ ἀπεμακρύνετο ὀλοόν. Ἡσθάνθη δύο δάκρυα νά βρέξουν τὰς ὄχρας παραρτίδας καί τὰ χεῖλιά τῆς ἐπρόφεραν ἀργά καί σχεδόν μουμουριστά:

Θά ἐλυπόουσα ἂν ἦσσαν ἄρρωστος; Ὁ, ἀγαπημένε μου...

Καί σὺν τὸ εἶπε τρομάζει ὅτι ὁ ψιθυρὸς αὐτός ποῦ εἶχε ξεφύγῃ ἀπὸ τῆν βαρυνμένην τῆς ψυχῆν, ὅσον ἐλαφρὸς καί ἂν ἦτο, θά ἤκουετο ἀπὸ κανένα, ἐκλείουσαι βιαστικὰ τὸ παράθυρον, ἐνθὸς τὸ κλωμόν τῆς πρόσωπον ἐξοκκινῶσαι διὰ μῆτις.

Ἐξεδύθη βιαστικὰ καί ἐγλύστησεν εἰς τὸ ὄλοοσκον κρεββατικῆς τῆς, ὅχι βεβαία γὰρ νά κοιμηθῇ, ἀλλά γὰρ νά συνεχίσῃ τὸ ζωντανὸν αὐτὸ ὄνειρον τῶν ἔρωτος, ποῦ τῆς εἶχαν ἀνοίξει ἔξαφνα νέους ὁρίζοντας εὐδαιμονίας.

XI

«Ὁ ἰγάλη! ἔπισσε δὲν σ' ἐνοίσεσ μόνον, εἰτός δὲν ἐσθῆρε τὰ δέληγρὰ σου...»

Love-letters of Mackay

Τὸ ἄλλο πρωὶ μετὰ τὸ πρόγευμα οἱ δύο φίλοι μας, ὁ Ἐργίκτου μέ τὸν Λώριμα, ἐβημάτιζαν εἰς τήν γέφυραν πιασμένοι ἀπὸ τὸν βραχίονα. Εἶχαν στείλει τῆν ἀτμακαίου νά παραλάβῃ τοῦς Γκάλντιν καί, ἐνθὸς οἱ ἄλλοι ἠτοιμάζοντο, οἱ δύο ἀχώριστοι ἐπαφελούοντο τῆς εὐκαιρίας νά συνομιλήσωσαν.

Ὁ Φίλιππος ἐφαινετο πολὺ ταραγμένος καί ἐν ἀμηχανίᾳ ἐνθὸς τούναντιον ὁ Λώριμα ἦτο ἠμέμος καί ἀποραρισμένος.

Ἄκουσέ με, Φίλ, ἔλεγε, πρόπει νά σπεύσῃς, καί σὲ βεβαίω ὅτι θά εἶνε ποσιμότερο καί γὰρ τοῦς δύο σας. Ἐγὼ σοῦ διηγήθηκα τὰ πράγματα ὅπως συνέβησαν καί βλέπεις ὅτι δέν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἀντιπῆλός σου, ὅπως ἐνόμισες χθές, ἀλλά ὁ φίλος του ὁ Εἰταίου γουέδου.

Μπὶ δέν ἀρῖζει κἂν νά τοῦ δίνῃς τὸν τίτλον τοῦ ἀντιπῆλου—καί ἕνας περιφρόνητικὸς μορφοσμός συνοδεύσει τήν φράσιν του.

Ἐχεις δίκιο, ἀλλά αὐτὸ δέν τὸν ἐμποδίζει νά γίνεταί ἐνοχλητικὸς εἰς τὸ καυμένον τὸ κορτίον. Ἄλλως τε δέν μπορῶ νά ἐξηγήσω τήν σιωπὴν σου, Φίλ. Τὴν ἀγαπᾶς! Εἰπέ τῆς το.

Ὁ Ἐργίκτου ἐσταμάτησε καί ἀκούμπησε τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι εἰς τὸν ὄμων τοῦ φίλου του.

Ἄ! Τζωρτζ, εἶπεν, ἐνθὸς τὸν πρόσωπον τοῦ ἔγεινε πειθύνον. Δὲν καταλαμβάνεις τί εἶν' αὐτὸ ποῦ μ' ἐμποδίζει φιλε μου! Δέν καταλαμβάνεις ὅτι τρέμο μήπως δέν δεχθῇ ἡ Ντολορέσ τήν πρότασίν μου;... Εἶνε τόσο διαφρορετικῆ, βλέπεις, ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα κορίτσια...

Δέν θέλω νά σοῦ κἂνω τὸν ἀσθηματικόν, ἀλλά, ἂν δέν μεθελῆσῃ, ἡ ζωὴ μου θά εἶνε αἰωνία κόλασις.

Ὁ Λώριμα τὸν ἤκουσε καί δέν ἐπρόφερε λέξιν ἠθάνετο τόνον ἀληθινὰ τὰ λόγια τοῦ φίλου του, ὥστε ἐπρότιμης νά μείνῃ σιωπηλὸς ἐπὶ τίνας στιγμάς. Ἐπὶ τέλους ὁμως προσηποῖθη εὐθυμίαν, ὅπως εἶχε συνηθίσει τόνον καλὰ νά κρῦβῃ τὰ σναισθηματά του, καί ἀντίκρουσε γελαστὸν τὸν φίλον του.

Ἐλα δὲ! τοῦ εἶπε. Ἐθέλεις νά με πείσῃς τώρα πῶς δέν ἐκατάλαβε ὅτι σὲ ἀγαπᾷ;

Ἐνα μελαγχολικὸν μεϊδιάμα ἐξωγραφῆθη ἐπὶ τὸν ὄμων χεῖλον τοῦ Ἐργίκτου.

Ἄς μὴ παρεξηγοῦμεν ἀγαπητέ μου, ἀπῆντησεν. Ἡ Ντολορέσ με ἀγαπᾷ σὺν φίλον, ὅπως ἀγαπᾷ καί ἐσὲ καί τὸν πατέρα τῆς καί τὸν Σίγκερτ ἴσως ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε ἂν δέν χάσῃ αὐτήν τὴν ἀγάπην τῆς ὅταν τῆς ὀμιλήσω περὶ ἔρωτος;

Μά ἐσὺ εἶσαι κούτος, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ Τζωρτζ. Κούτος ἡ προσηποῖσαι τὸν κούτον! Ἄφρησε τὰ λόγια τῶρα καί νύταξε νά τελειώσῃ μίαν ὄρα ἀρχίτηρα. Τὶ διάβολο, δέν κατάλαβε ἀκόρη εἰς τὸ μῖσος τοῦ Σίγκερτ εἶνε γιὰτὶ ἐκατάλαβε πῶς ἡ Ντολορέσ σὲ ἀγαπᾷ;

Ἄς μὴ παρεξηγοῦμεν ἀγαπητέ μου, ἀπῆντησεν. Ἡ Ντολορέσ με ἀγαπᾷ σὺν φίλον, ὅπως ἀγαπᾷ καί ἐσὲ καί τὸν πατέρα τῆς καί τὸν Σίγκερτ ἴσως ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε ἂν δέν χάσῃ αὐτήν τὴν ἀγάπην τῆς ὅταν τῆς ὀμιλήσω περὶ ἔρωτος;

Μά ἐσὺ εἶσαι κούτος, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ Τζωρτζ. Κούτος ἡ προσηποῖσαι τὸν κούτον! Ἄφρησε τὰ λόγια τῶρα καί νύταξε νά τελειώσῃ μίαν ὄρα ἀρχίτηρα. Τὶ διάβολο, δέν κατάλαβε ἀκόρη εἰς τὸ μῖσος τοῦ Σίγκερτ εἶνε γιὰτὶ ἐκατάλαβε πῶς ἡ Ντολορέσ σὲ ἀγαπᾷ;

Ἄς μὴ παρεξηγοῦμεν ἀγαπητέ μου, ἀπῆντησεν. Ἡ Ντολορέσ με ἀγαπᾷ σὺν φίλον, ὅπως ἀγαπᾷ καί ἐσὲ καί τὸν πατέρα τῆς καί τὸν Σίγκερτ ἴσως ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε ἂν δέν χάσῃ αὐτήν τὴν ἀγάπην τῆς ὅταν τῆς ὀμιλήσω περὶ ἔρωτος;

Μά ἐσὺ εἶσαι κούτος, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ Τζωρτζ. Κούτος ἡ προσηποῖσαι τὸν κούτον! Ἄφρησε τὰ λόγια τῶρα καί νύταξε νά τελειώσῃ μίαν ὄρα ἀρχίτηρα. Τὶ διάβολο, δέν κατάλαβε ἀκόρη εἰς τὸ μῖσος τοῦ Σίγκερτ εἶνε γιὰτὶ ἐκατάλαβε πῶς ἡ Ντολορέσ σὲ ἀγαπᾷ;

Ἄς μὴ παρεξηγοῦμεν ἀγαπητέ μου, ἀπῆντησεν. Ἡ Ντολορέσ με ἀγαπᾷ σὺν φίλον, ὅπως ἀγαπᾷ καί ἐσὲ καί τὸν πατέρα τῆς καί τὸν Σίγκερτ ἴσως ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε ἂν δέν χάσῃ αὐτήν τὴν ἀγάπην τῆς ὅταν τῆς ὀμιλήσω περὶ ἔρωτος;

Μά ἐσὺ εἶσαι κούτος, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ Τζωρτζ. Κούτος ἡ προσηποῖσαι τὸν κούτον! Ἄφρησε τὰ λόγια τῶρα καί νύταξε νά τελειώσῃ μίαν ὄρα ἀρχίτηρα. Τὶ διάβολο, δέν κατάλαβε ἀκόρη εἰς τὸ μῖσος τοῦ Σίγκερτ εἶνε γιὰτὶ ἐκατάλαβε πῶς ἡ Ντολορέσ σὲ ἀγαπᾷ;

Ἄς μὴ παρεξηγοῦμεν ἀγαπητέ μου, ἀπῆντησεν. Ἡ Ντολορέσ με ἀγαπᾷ σὺν φίλον, ὅπως ἀγαπᾷ καί ἐσὲ καί τὸν πατέρα τῆς καί τὸν Σίγκερτ ἴσως ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε ἂν δέν χάσῃ αὐτήν τὴν ἀγάπην τῆς ὅταν τῆς ὀμιλήσω περὶ ἔρωτος;

Μά ἐσὺ εἶσαι κούτος, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ Τζωρτζ. Κούτος ἡ προσηποῖσαι τὸν κούτον! Ἄφρησε τὰ λόγια τῶρα καί νύταξε νά τελειώσῃ μίαν ὄρα ἀρχίτηρα. Τὶ διάβολο, δέν κατάλαβε ἀκόρη εἰς τὸ μῖσος τοῦ Σίγκερτ εἶνε γιὰτὶ ἐκατάλαβε πῶς ἡ Ντολορέσ σὲ ἀγαπᾷ;

Ἄς μὴ παρεξηγοῦμεν ἀγαπητέ μου, ἀπῆντησεν. Ἡ Ντολορέσ με ἀγαπᾷ σὺν φίλον, ὅπως ἀγαπᾷ καί ἐσὲ καί τὸν πατέρα τῆς καί τὸν Σίγκερτ ἴσως ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε ἂν δέν χάσῃ αὐτήν τὴν ἀγάπην τῆς ὅταν τῆς ὀμιλήσω περὶ ἔρωτος;

Μά ἐσὺ εἶσαι κούτος, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ Τζωρτζ. Κούτος ἡ προσηποῖσαι τὸν κούτον! Ἄφρησε τὰ λόγια τῶρα καί νύταξε νά τελειώσῃ μίαν ὄρα ἀρχίτηρα. Τὶ διάβολο, δέν κατάλαβε ἀκόρη εἰς τὸ μῖσος τοῦ Σίγκερτ εἶνε γιὰτὶ ἐκατάλαβε πῶς ἡ Ντολορέσ σὲ ἀγαπᾷ;

Ἄς μὴ παρεξηγοῦμεν ἀγαπητέ μου, ἀπῆντησεν. Ἡ Ντολορέσ με ἀγαπᾷ σὺν φίλον, ὅπως ἀγαπᾷ καί ἐσὲ καί τὸν πατέρα τῆς καί τὸν Σίγκερτ ἴσως ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε ἂν δέν χάσῃ αὐτήν τὴν ἀγάπην τῆς ὅταν τῆς ὀμιλήσω περὶ ἔρωτος;

Μά ἐσὺ εἶσαι κούτος, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ Τζωρτζ. Κούτος ἡ προσηποῖσαι τὸν κούτον! Ἄφρησε τὰ λόγια τῶρα καί νύταξε νά τελειώσῃ μίαν ὄρα ἀρχίτηρα. Τὶ διάβολο, δέν κατάλαβε ἀκόρη εἰς τὸ μῖσος τοῦ Σίγκερτ εἶνε γιὰτὶ ἐκατάλαβε πῶς ἡ Ντολορέσ σὲ ἀγαπᾷ;

Ἄς μὴ παρεξηγοῦμεν ἀγαπητέ μου, ἀπῆντησεν. Ἡ Ντολορέσ με ἀγαπᾷ σὺν φίλον, ὅπως ἀγαπᾷ καί ἐσὲ καί τὸν πατέρα τῆς καί τὸν Σίγκερτ ἴσως ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε ἂν δέν χάσῃ αὐτήν τὴν ἀγάπην τῆς ὅταν τῆς ὀμιλήσω περὶ ἔρωτος;

Μά ἐσὺ εἶσαι κούτος, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ Τζωρτζ. Κούτος ἡ προσηποῖσαι τὸν κούτον! Ἄφρησε τὰ λόγια τῶρα καί νύταξε νά τελειώσῃ μίαν ὄρα ἀρχίτηρα. Τὶ διάβολο, δέν κατάλαβε ἀκόρη εἰς τὸ μῖσος τοῦ Σίγκερτ εἶνε γιὰτὶ ἐκατάλαβε πῶς ἡ Ντολορέσ σὲ ἀγαπᾷ;

Ἄς μὴ παρεξηγοῦμεν ἀγαπητέ μου, ἀπῆντησεν. Ἡ Ντολορέσ με ἀγαπᾷ σὺν φίλον, ὅπως ἀγαπᾷ καί ἐσὲ καί τὸν πατέρα τῆς καί τὸν Σίγκερτ ἴσως ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε ἂν δέν χάσῃ αὐτήν τὴν ἀγάπην τῆς ὅταν τῆς ὀμιλήσω περὶ ἔρωτος;

Μά ἐσὺ εἶσαι κούτος, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ Τζωρτζ. Κούτος ἡ προσηποῖσαι τὸν κούτον! Ἄφρησε τὰ λόγια τῶρα καί νύταξε νά τελειώσῃ μίαν ὄρα ἀρχίτηρα. Τὶ διάβολο, δέν κατάλαβε ἀκόρη εἰς τὸ μῖσος τοῦ Σίγκερτ εἶνε γιὰτὶ ἐκατάλαβε πῶς ἡ Ντολορέσ σὲ ἀγαπᾷ;

Ἄς μὴ παρεξηγοῦμεν ἀγαπητέ μου, ἀπῆντησεν. Ἡ Ντολορέσ με ἀγαπᾷ σὺν φίλον, ὅπως ἀγαπᾷ καί ἐσὲ καί τὸν πατέρα τῆς καί τὸν Σίγκερτ ἴσως ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε ἂν δέν χάσῃ αὐτήν τὴν ἀγάπην τῆς ὅταν τῆς ὀμιλήσω περὶ ἔρωτος;

Μά ἐσὺ εἶσαι κούτος, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ Τζωρτζ. Κούτος ἡ προσηποῖσαι τὸν κούτον! Ἄφρησε τὰ λόγια τῶρα καί νύταξε νά τελειώσῃ μίαν ὄρα ἀρχίτηρα. Τὶ διάβολο, δέν κατάλαβε ἀκόρη εἰς τὸ μῖσος τοῦ Σίγκερτ εἶνε γιὰτὶ ἐκατάλαβε πῶς ἡ Ντολορέσ σὲ ἀγαπᾷ;

Ἄς μὴ παρεξηγοῦμεν ἀγαπητέ μου, ἀπῆντησεν. Ἡ Ντολορέσ με ἀγαπᾷ σὺν φίλον, ὅπως ἀγαπᾷ καί ἐσὲ καί τὸν πατέρα τῆς καί τὸν Σίγκερτ ἴσως ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε ἂν δέν χάσῃ αὐτήν τὴν ἀγάπην τῆς ὅταν τῆς ὀμιλήσω περὶ ἔρωτος;

Μά ἐσὺ εἶσαι κούτος, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ Τζωρτζ. Κούτος ἡ προσηποῖσαι τὸν κούτον! Ἄφρησε τὰ λόγια τῶρα καί νύταξε νά τελειώσῃ μίαν ὄρα ἀρχίτηρα. Τὶ διάβολο, δέν κατάλαβε ἀκόρη εἰς τὸ μῖσος τοῦ Σίγκερτ εἶνε γιὰτὶ ἐκατάλαβε πῶς ἡ Ντολορέσ σὲ ἀγαπᾷ;

Ἄς μὴ παρεξηγοῦμεν ἀγαπητέ μου, ἀπῆντησεν. Ἡ Ντολορέσ με ἀγαπᾷ σὺν φίλον, ὅπως ἀγαπᾷ καί ἐσὲ καί τὸν πατέρα τῆς καί τὸν Σίγκερτ ἴσως ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε ἂν δέν χάσῃ αὐτήν τὴν ἀγάπην τῆς ὅταν τῆς ὀμιλήσω περὶ ἔρωτος;

Μά ἐσὺ εἶσαι κούτος, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ Τζωρτζ. Κούτος ἡ προσηποῖσαι τὸν κούτον! Ἄφρησε τὰ λόγια τῶρα καί νύταξε νά τελειώσῃ μίαν ὄρα ἀρχίτηρα. Τὶ διάβολο, δέν κατάλαβε ἀκόρη εἰς τὸ μῖσος τοῦ Σίγκερτ εἶνε γιὰτὶ ἐκατάλαβε πῶς ἡ Ντολορέσ σὲ ἀγαπᾷ;

Ἄς μὴ παρεξηγοῦμεν ἀγαπητέ μου, ἀπῆντησεν. Ἡ Ντολορέσ με ἀγαπᾷ σὺν φίλον, ὅπως ἀγαπᾷ καί ἐσὲ καί τὸν πατέρα τῆς καί τὸν Σίγκερτ ἴσως ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε ἂν δέν χάσῃ αὐτήν τὴν ἀγάπην τῆς ὅταν τῆς ὀμιλήσω περὶ ἔρωτος;

Μά ἐσὺ εἶσαι κούτος, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ Τζωρτζ. Κούτος ἡ προσηποῖσαι τὸν κούτον! Ἄφρησε τὰ λόγια τῶρα καί νύταξε νά τελειώσῃ μίαν ὄρα ἀρχίτηρα. Τὶ διάβολο, δέν κατάλαβε ἀκόρη εἰς τὸ μῖσος τοῦ Σίγκερτ εἶνε γιὰτὶ ἐκατάλαβε πῶς ἡ Ντολορέσ σὲ ἀγαπᾷ;

Ἄς μὴ παρεξηγοῦμεν ἀγαπητέ μου, ἀπῆντησεν. Ἡ Ντολορέσ με ἀγαπᾷ σὺν φίλον, ὅπως ἀγαπᾷ καί ἐσὲ καί τὸν πατέρα τῆς καί τὸν Σίγκερτ ἴσως ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε ἂν δέν χάσῃ αὐτήν τὴν ἀγάπην τῆς ὅταν τῆς ὀμιλήσω περὶ ἔρωτος;

Μά ἐσὺ εἶσαι κούτος, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ Τζωρτζ. Κούτος ἡ προσηποῖσαι τὸν κούτον! Ἄφρησε τὰ λόγια τῶρα καί νύταξε νά τελειώσῃ μίαν ὄρα ἀρχίτηρα. Τὶ διάβολο, δέν κατάλαβε ἀκόρη εἰς τὸ μῖσος τοῦ Σίγκερτ εἶνε γιὰτὶ ἐκατάλαβε πῶς ἡ Ντολορέσ σὲ ἀγαπᾷ;

Ἄς μὴ παρεξηγοῦμεν ἀγαπητέ μου, ἀπῆντησεν. Ἡ Ντολορέσ με ἀγαπᾷ σὺν φίλον, ὅπως ἀγαπᾷ καί ἐσὲ καί τὸν πατέρα τῆς καί τὸν Σίγκερτ ἴσως ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε ἂν δέν χάσῃ αὐτήν τὴν ἀγάπην τῆς ὅταν τῆς ὀμιλήσω περὶ ἔρωτος;

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ἐγκρίνω τὰ ἔργα: «Ἀπόψε» τοῦ κ. Χ. Κρητικῶ, «Δέν εἶδες» Ν. Καρακίτου, «Ἄσφι» Δ. Πόνη, «Ἐνὸς διαβαίνει ἡ ζωὴ...» τῆς διδου Φ. Γ. καί «Μεθῖσι» τῆς κ. Tigresse.

Τὸ δικὸν σας, Σβ. Ἐλπίδα δεῖχνει ἕνα τρυφερὸ ἀσθημα, ἀλλ' ὡς ποίημα ἐνε ἐντελὸς ἀτεχνό.—Τὸ «Τάμα», δις Ἐυφρ. Βυθ., ἔχει μερικὰ σημεῖα καλὰ, ἐν τῷ συνόλω ὁμως ἡ ἐκτέλεσις τοῦ δέν εἶνε ἐπιτυχημένη, μολονοτὶ τὸ θέμα εἶνε ἐνδιαφέρον. Κί ἔπειτα νομίζω ὅτι πρόκειται περὶ παρεξηγήσεως τοῦ ζωγραφικῶ ἔργου: τὸ τάμα γίνεταί γιὰ νά μῆν πεθάνῃ.— Διαπνέεται ἀπὸ μίαν εὐγενική μελαγχολία, ἀλλὰ δέν ἔχει τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν, κ. Π. Χάμητα.—Ἀδὴν ἀρεκά, ἰδίως στή ῥίμα, κ. Φ. Ἀρμένη.—Ἐπίσης λάθη πολλὰ καί διάφορα βροσκο στὰ δικά σας κ. κ. Γ. Ἀρμυρῆ, Ἀ. Μεντζελίδη, Ἀ. Ροδαγκιάδη. Αὐτὴ ἡ γλώσσα ἐπάληθρος πλέον, κ. Ἡ. Κοέν.—Ἀνοιτιά καί παρεξηγήματα τὰ δικά σας κ. κ. Γ. Σολομῆ καί Χ. Σωτηριάδη.—Σάν ἐκθεσις ἰδεῶν τοῦ σχολείου, κ. Θ. Ψυχουγιῆ.—Ἀτεχνό, κ. Κ. Καλδῆ. Καί αὐτὸ τὸ «κατὰ μίμησιν» μπορεῖται νά μὴ πῆτε τί σημαίνει;—Κουστότα καί μεγάλο κ. Μ. Πετρέσκο.—Μεγάλο, κ. Α. Καρέτα.—Παράδειχο κ. Α. Πίλτο.—Μοῦ φαίνεται πῶς κἂν τὸ ἔχω διαβάσει, κ. Τεῦδρα.—Ὅταν δημοσιευθῇ τὸ ἐγκεκριμένον, τότε μόνον νά μοῦ στείλετε, κ. Ε. Θεωμόπουλε. Δέν θ' ἀρίστη.—Ἀναποκριντάς δέν ἔχομεν, κ. Α. Στυδῶν. Στέλενε δ,τι ἔχετε καί ἂν ἐγκρίνομαι θά δημοσιεύονται. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ἡ ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

(Ἐκ τῆς γραφῆς ἐπεξηγεῖται ὁ χαρακτήρ. Ἀπαρτῆσις μόνον εἰς ψευδόνυμα. Διά κάθε ἀνάγνωσις χαρακτήρος δέον νά ἐσφαλῆται δρ. 2.)

Δ. Δουκέρην. Ἐνταῦθα.— Δέν εἶσατε παλαιοελλαδίτης καί κατὰ πῖσαν πιθανότητα εἶσατε μελαψός. Χαρακτῆρ ἴλνκος, ἰσθητικός, ἀλλὰ προικισμένος μέ δραστηριότητα καί εὐστροφίαν. Ὑποτάσσουσαι εὐκόλα καί κντῆτε τὸ συμφῆρον σας. Ἡ Γραφολόγος

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Θ. Τσακαρ. Ἡ συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐστεῖλατε καί ἄλλο γράμμα ἐκτός αὐτοῦ;—Ι. Χρυσάφην. Ἐξόφλησις ἐλήφθη. Ἐχαριστοῦμεν.—Δ. Τασσαν. Ἡ ἐπιστολή περιεῖχε 80 λεπτά.—Ν. Μανιώτην. Ἐξόφλησις ἐλήφθη.—Θ. Στεργίου. Ἐπιστολαὶ ἐδόθησαν.—Χ. Τζιβαν. Ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν. Παγαγγελία ἐξετελέσθησαν.—Τακτ. Ἀναγνώστην εἰς Μεγαλιὰ. Ἐπὶ πληρωμῇ μορεῖται νά δημοσιευθῇ ῥπὸς 10 λ. ἡ λέξις εἶνε 54 λέξεις.—Ἐστάλησαν, κ. Δ. Βουδούρη.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1921

(Ἐκάστη ἔγκρισις ἡ ἀνάγνωσις διὰ τὸ 1921 ὄραται μίαν. Οἱ ἐγκρίνοτες ψευδόνυμα κρῖται νά μῆν γράφουσαι ἀπαρατήτως τὸ ὄνοματῶν τῶν καί τῆν διεσθῆσιν τῶν.)

«Κόρη τῆς Ἀκρογιαλιᾶς», «Ἀνθισμένο Τριαντάφυλλο», «Ὑπερήφανος Ἰππότης», «Ἀστυνομικὸς Ἰππότης», «Ὁ Μπόγιας», «Παραθερῖτσουσα Νεῦνις», «Θῦμα τῆς Τύχης», «Μάριος Λυκοφάτας», «Ξανθὴ Ἀεροναυτοπούλα», «Τεῦθρας», «Χρυσὸν Βέλος», «Βαθῶνος Κάλλ», «Ἰδιότροπος Σμυρναῖος», «Ἀφεντόπουλο τῶν Μυλάσσαν», «Διπλωματοῦχος τοῦ κόρτε», «Τρελλόπαιδο».

ΤΟ ΠΟΣΤ ΡΕΣΤΑΝΤ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

(ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΕΚΑΣΤΗΣ ΘΥΡΑΙΣ ΔΙΑ Τὸ 1921 ΑΡΑΧ. 8) Μόνον οἱ ἐνοικιαστροὶ θυρίων διακινουμένων νά ἀνταλλάσσουν ἐπιστολάς διὰ τῶν γραφῶν τῆς Σφαίρας.

Ἐνοικίασαν γραμματοθηρίδας ο

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μπερούση

Σμῦρον' πρῶτ' τ' Ἀπρίλ'.
Περδίκω μ' π'λί μ'
Εἶδες π' λῖεε τοῦ τραγοῦδι:
Ἄν εἶσι μάννα κι πουνεῖς,
Ἰγὼ λῖεο: ἔλα στ' Ἀνάπλι νὰ με ἰδῆς;
Περδίκω ἂν εἶσι κι πουνῆς
ἔλα σὴ Σμύρνη νὰ με ἰδῆς,
γιατὶ πουνάου ἰγὼ μαθῆς. Τί τοῦ διαούλου ἔ-
παθα, θῆς νὰ πῆς; Τί
ἄλλου ἤθελες νὰ πάθου
πὲρ' νὰ λαβουθοῦ; Τραγ-
ματίας, οὐρή, τραγμα-
τίας ἐνδουξοῦς κι ἀ-
κινδύνους, μὴ σ' κόβιτι
τοῦ γαῖμμα, ψ'χοῦλα
μ'. Τί νὰ κάν'ς, αὐτί-
να ἔχ'νι οἱ πουλιέμ'.
Ὅσου γένιτι γάμους
δῖχους κρέας, ἄλλου τό-
σου κι μάχ' δῖχους λα-
βουμέν'ς.

Ἰγὼ οὐ δόλιους καλὰ κι πιρίκαλα καθὼμ'νε
στοῦ Ἀφιόν-Καραχισσάρ κι ζαχάρουνα ἀντάμα
μὲ τ'ν Ἰβραιοπούλα μ'—τ'ν κωφαρῆ, λὸξγκας
θὰ τ'ν ἔχ' πιάσ' π' τ'ν μιλετάου—μ' γλιέπ'ς
ὁ κῦρ-Κιμάλ δὲν κἀθιτι φρόν'μους, μόνε κα-
τέβασε ἀσκέρ' γιὰ νὰ μᾶς πάρ' τοῦ Ἀφιόν-
Καραχισσάρ. Ἄ, ἔτο' εἶσι, οὐρὲ παληουζά-
γαρον τ' διαόλ; Βάστα νὰ σ' δώμ'μι ἕνα τρά-
κου γιρό, γιὰ νὰ μᾶθ'ς ἄλλ' βουλά νὰ μᾶς
κάν'ς τὸν τσαγκό. Κι βγαίν'μι, π' λῖες οὐρὴ
περδικούλα μ', οὐλ' μαζὶ κι γὼ ἀπόκουντα
στοῦ Μπουννάρ-Δάγ κι κάν'μι γιουροῦσ' κι
τ'ς πῆρ' οὐ διαούλους τὸν παπ'λάκι τ'ς πῆ-
ρε. Ἀπ' ὅσ' ἦταν, οὐδ' οἱ μ'σοὶ δὲν ἀπόμ-
ναν, οἱ ἄλλ' τ'ς θέρ'σι τοῦ μαύρου βόλ', κι
ἐφαγαν τοῦ χῶμα μὲ τὸν χ'λιάρ'. Ἰγὼ μὲ τ'ς
ἄλλ'νοὺς τσουλιάδης ἀνέβ'καμαν οἱ μίνια ρα-
χοῦλα, γιὰ νὰν τ'ς κάν'μι πλιεβρουκόπησ'.
Κι φόντες μᾶς ξαγνάντισαν στ'ν κορυφοῦλα,
ἐβαλαν τὰ πουδάκια στοῦν ὄμου κι δῶδι
πᾶν' κι οἱ ἄλλ'. Ἰγὼ κυνήγ'σα ἕναν ἰχθὺν
σημαιγιουφροῦ, γιὰ νὰν τ' ἰχθυολοῦτισον τ'
σημαία μαθῆς. Φεῦγόντας ἰκεῖος τρυπῶν'
μεσα οἱ μίνια καλύβια. Φτάνον ἀπόξου κι τ'
χουγιόζου: —Ἐβγα δῆου, οὐρὲ γουρνομῦτ'
νὰ σὶ φουνέφου. Ἰκεῖος ἔκανι πῶς δὲν ἄκ'γι.
—Βγέκα δῆου μὲ τὸν καλό, τ' μακαλιέου,
γιατὶ, σὰν ἀγορίεφου, μαύρ' μαρμάγκα κι κου-
λουβῆ θὰ σὶ δαγκώσ'.

Τσιμουδιά ἰκεῖος, λῖες κι τοῦεῖχαν πᾶρ' οἱ
ἐνεραῖδεις τ' λαλιά. Τότενες ἔκανα κι γὼ, ἰ-
κειὸ π' λῖεε ὁ καραγκιόδης πῆρι διὰ γραμ-
μάτου: Ἐξελεθὶ ὄφι ἰεὺ τὴν τρύπα διότ' ἔαν
δὲν ἐξελεθὶ, θὰ σὶ ἐξέλθου ἰγὼ.

Σὰν δὲν ἦθιλι κειὸς νὰ βγῆ, βαίνου φωτιά
στ'ν καλύβ' ἀπ' οὐλες τ'ς μεργιές, κι ἄναψαν
κι κόρωσαν τ' ἄχερα κι τὰ δαυλιά τ'ς.

Κάνου παρακατούλια, κέφτου μπρουμηδόν,
βαίνου ἕνα ἀγκουνάρ' γιὰ ταμποῦρ' κι στένου
καρσοῦλ' καρτιρώντας νὰ βγῆ οὐ Τουρχαλᾶς
ἀπ' τὴν καλύβα ἀπ' καιγούνταν σὰν τοῦ ξιρό-
χουρτου. Κάποτες τὸν γλιέπου νὰ βγαίν'
ἀγοριέμενους, κωφαλ'σμένους κι μὲ τὰ χέργικα
ἀφ'λά. «Καλῶς τοῦ π'λάκι μ'» τ' λῖεου.
«Ἄμάν τσαοῦσ'» μ' λῖεε αὐτίνοῦς. «Οὐρὲ τί
ἄμάν κωκαμάν, κωκαμὰ θὰ σὶ κάνου ἰσένα δί-
χους σάλτσα ἂν τῆχ' κι φέρ'ς ἀντίστασ', οὐρὲ
προυαῖωνι ἰχθὺς κι σκύλλε ἀγαρηνέ. Στάσ'
τῶρα νὰ σὶ δέσου κι μὴν κάν'ς πῶς κ'νιέσαι
γιατὶ θὰ σ' φάου τοῦ γιροδιλιάγκου». Κι ἐτι-
ζάν'μι, π'λιές, ἕνα λ'τάρ' ποῦεῖχα γιὰ ζου-
νάμι μ', κι σ' μάνου γιὰ νὰ τὸνε δέσου. Ἰ-
κειὸς στ' ἀρχὴ κἀθουταν φρόν'μα οἱ λίγου
ὄμως ἀρχίν'σι νὰ τσιναῖ, βγαίν' ἕναν παληου-
σουγιτὶ κουλουκουτρουνέικου κι μ' ῥίχνιτι.
Κατάκαρδα μ' εἶχι σ'μαδέφ' οὐ μπιζιβέγ'ς,
σπουλάτ' ὄμου π' παραμέρ'σα κι ἔτο' μὲ
πῆρι ξάπτεσα στοῦ χέρ'. «Ἐ, ρὲ γιαραμπῆ μ',
ποιὸς μὲ κῶτάγι τότενις! Ἀφροῦς ἐβγαλε
ἄπου τοῦ στόμα σὰ λυσοσμένους, χυμάου ἀ-
πανουθιό τ' κι τὸν ἀδράζου μὲ τὰ δόντια
ἀπ' τοῦ φτι σὰν τὰ σ'κ'λιά τὰ μπουρτζῶκ.
Κι τὸνε σερῶνον κατὰ ἦς, κι τὸν λ'ταρῶ-
νου πιστάγκουνα κι ἀπ' ὅσος ἐφαγι τ'ς μ'σῆς
μουνὸλιεφτα νὰν τ'ς εἶχα θὰ νᾶμ'να σκου-
τῆς. Δὲν τὸν ἰσοκόουσα ὄμους γιατί, σὰν
τοῦν εἶδα ἔτο' χερουδύναμου κι θριμμένου,
εἶπα μὲ νοῦ μ' νὰ στοῦν στείλου ἰφτοῦ στοῦ
χουργιό νὰν τὸν βαίν'ς νὰ οὐργῶν' κι νὰ θε-
ρεῖ' τοῦ χωράφ' γιὰ νὰ μὴν κωκουπαθῆς ἰσῶ,
οὐρὴ π'λακίδα μ'. Κι μὲ πρῶτ' ἰφκρία θὰ
στοῦνε στείλου. Ταῦτα κι μένου κι λαβουμένους

Μήτρους Κουρ'νόγαλους

ΣΤΗΛΗ ΑΜΑΡΤΩΛΗ Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ

Αἱ γενναῖαι πᾶσαι, ἐντυθῆκαν τώρα ὄλες
νοσοκόμες.
Μυροφόροι ἦλθον μῦρα ν' ἀγοράσουν στὰ
μυροπωλεῖα.
Δεῦρο πᾶσα κτίσις, κτίσε κτίστη σίτια
χάριν τῶν ἀστέγων,
Ὅτις ἔθρεψεν ἢ μάννα τρέφουνε τὰ παιδιὰ
τοῦς τώρα με παραμάνες.
Ὁ ἄφρων ὑπῆρέτης, μόνον αὐτὸς δὲν ἔχει
σχέσεις με τὴν κυρὰ του.
Κατὰ τὸν Σολομῶντα, βόθρος βαθὺς τὸ
στόμα ὄλων τῶν νεοπλοῦτων.
Ἰωσήφ κηδεύει, σὺν Θεῷ καὶ γρίπη, φαι-
δρῶς τὴν πεθερὰ του.
Ἵπτιον ὄρωσα τὸν ἐραστήν ἢ χῆρα παρευ-
θὺς τοῦ εἶπε πρηγηδὸν νὰ πέση.
Ὡ, γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτετέ μου Ἀπρίλη,
τί ἔχεις κι' ὄλο βρέχεις;
Γύναια σὺν μύροις γυρίζουνε οτοὺς δρόμους
γιὰ ναῦρουν πελατεῖα.
Θάνατον θανάτῳ, πεθαίνουμε στὰ νύχια τῆς
αἰσχροκερδεῖας.
Πεπλάνηται ὁ πλάνος, ὁ πλανηθεῖς λυ-
τροῦται κι' ἡ πλανηθεῖσα παίρνει δύο συμ-
πλιμέ πασιτίλλες.
Τρίβολοι καὶ παγίδες, στήνονται ἀπ' τὰ κο-
ρίτσια πρὸς εὐρεσιν ἕνυμφιον.
Ἡ δάμαλις τὸν μόσχον ἔχουσα στήν κοιλιά
τῆς, στὰ ρεστωρᾶν πουλιέται γι' ἀρνάκι τοῦ
γαλάτου.
Ἀνέκραζεν ἡ κόρη πῶς ὄρω της πᾶ εἶνε
νὰ ἰδῆ κι' αὐτὴ τὸν Πάπα.
Ὡ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, σ' ἐστράβωσε
ἢ σκόνῃ τῶν δρομίαν τῆς Ἀθῆνας.
Ὅξος ἐποτίσθη, νομίζων ὅτι πίνεις ἐγνό-
τατη ρεσινα.
Φρίττουσιν οἱ νόες, ὅταν σκεφθοῦν λιγάκι
τοῦ βίου τὴν ἀκρίβεια.
Ἐρρανον τὸν τάφον, κι' ἔρανον ἀκοῦμε κω-
θημενῶς στοὺς δρόμους.

Ὁ Πάτερ - Παχῶμιος

ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μεγάλη Ἑβδομάς

Ἐρχεται ἑβδομάς παθῶν
καὶ ἑβδομάς θλιμμένη,
ἀλλὰ δὲν εἶναι, εὐτυχῶς,
εἰκογραφημένη!

Ἐρανοὶ

Ἐρανοὶ εἰδῶ κ' ἔκει μέσα στὴν Ἀθῆνα
ἔρανοι γιὰ πόλεμο, ἔρανοι γιὰ πείνα.
Βοηθεῖ τὰ ὄρφανὰ ἔρανον ὁ κόσμος κἀνων.
ἀλλὰ ποιὸςθὰ λυπηθῆτους παθόντας ἐξ ἔρανον;

Τὸ γυναικεῖο συνέδριον

Δίνει ζῶρ φιξ καὶ σουρεξ
δίνει καὶ τσάγια τῶσα
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον
ἢ γυναικεῖα εὐλοσσα.
Ἐκεῖ μιλᾶνε πεθερες,
νεφάδες ἀγορεῦνται,
εἰσι γαμπροὶ μὲ τὰ μονῆλ
στένου καὶ ἐλλοχεῖου.
Ἐκεῖ φωνάζει ἡ Παρρηνὶ
κι' ὄλο τὰ δόντια τρίζει
κι' ἡ γλώσσα χωρὶς κόνικα
τὰ κόνικα τσακίζει.

Τὰ ψαδάκια

Ἐνε ψαδάκι σήμερ
παίρνεις μ' ἐλάχιστον πεσὸν
καὶ τῶν ἀτῶν ἀπ' τὴν καρῆ
τοῦς τρέχουνε τὰ σάλια,
ὄμως, ὅπως πηγαίνουνε,
θὰ φθάσουνε τὰ μπαγιατέον
νὰ γίνουνε φτηνότερα
ἀπὸ πολλὰ κεφάλια!

Ἐνοῦσιες

Ἐπάρεχι λόγος ἀποχερῶν,
ὕπαρχει ὑποψία
γι' αὐτὸ ὁ στόλος ἄρχισε
νὰ κἀνῃ νηοψία...
Καὶ τὰ ναυτάκια τὰ φτωχὰ
εἰς τὴν ξηρὰ σὰν βγοῦνε
τὴ νηοψία ἀρχίζουνε
εἰ ὅποια πρωτοδοῦνε. Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ

Τοῦ Βλάμη τὰ καμώματα

ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ

Τάειδες τα; πε-
ρονοσοπος ἔπεσε
πάλε στῆς ἐφημε-
ρίς, κι' ὅπου νᾶνε
θαρχίσουνε πίσω
νὰ βγαίνουνε μὲ
τὰ λευκά τους κα-
λοκαιρινῆς δηλα-
δῆς, ἔνεκα ἡ λογο-
κρισία. Εἶχε δὲν
εἶχε, ρὲ Μανιῶ πε-
ρισπούδαχτη, ἔα-
νάκατος πάλι σὸ
ζβέρχο τους ἡ κε-
ρᾶ Ἀναστασία καὶ
τροχίζει τὴν ψα-
λίδα τῆς γιὰ ν' ἀρ-
χινίξῃ νὰ κόβῃ τὰ
ἐπιληψίμου δια-
γωγῆς κομμάτια
καὶ θὰ μᾶς παρη-
σιάζουνοι τώρα
μὲ τ' ἄσπρα τους
κουτάκια ὡς εἶδος ἐνοικιάζουνοι δωμάτια.
Πρόσεξε τὸ λοιπὸν καὶ σὺ, ρὲ ἀηδονόλαλη
καὶ γλωσσοκόπανα, νὰ συμμαζεψῆς λιγάκι τὴ
γλώσσά σου καὶ νὰ μὴ με κωκολογᾶς πίσω
μου, γιατί, μὰ τὸ ναὶ σοῦ λέω, θὰ γίνο κι'
ἐγὼ κῦρ-Ἀναστασιός, θὰ πάρω ἕνα ψαλλίδι
καὶ θάρῳ νὰ σοῦ κάνω λογοκρισία σὸ στό-
μα. Κι' αὐτὸς ὁ ντεκολτῆς σου νὰ περιοριστῆ
λιγάκι, περικαλῶ, γιατί ἔτσι ἀνοιχτὸ ὄπως
τόνε φορᾶς ἀσκεαλίβει σὸν ἔχτρο τοπομα-
χικὰ ὀχυρώματα μυστικά, ποῦ ἄμα τὰ γλεπῆ
κάνει ἐπιθέσεις καὶ τὰ κυριεύει—συνενοθηθή-
καμε; Κι' ἂν περιπλοῖσεις καὶ δὲ μ' ἀκούσης
αὐτὰ ποῦ σοῦ κουβεντιάζω, λάβε ὑπ' ὄφιν
σου πῶς τώρα μὲ τὸ στρατιωτικὸ νόμο ἔχω
ὄλο τὸ ἐλεύτερο νὰ μῶ ὅποια ὥρα θέλω μὲς
σὸ σπιτί σου καὶ νὰ σοῦ κάνω—ὄγου βασα-
νάκια!—σωματικὴ ἐρεβνα, λῆε, καὶ τὰ ρεστα
τῆς πατάτας, γιὰ νὰ ζῆρης. Καὶ μένανε ξερεῖς
ποιὸς ὄρες μ' ἀρέζουνε γιὰ κἀτι τέτοια πα-
ρατρογῶδα—πάντοτε οἱ μικρῆς...

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Τάπη
τῶν Παθῶν
τὴν μέγαν ἑβδομᾶν
ἐμφορούμενος
τὸ μισαμβῶν
καὶ τὴν ἐμπατοῦ βελάν
τὸ ὁποῖον
μετὰ τῶν ἐξόπιθεν
ἐμβακαλιαρακίων,
μέλλω ὑπαγεῖν
ἐν τῷ ναόν
πρὸς ἄκουσιν
τῶν θεῶν ψαλμῶν
καὶ ποιήσιν
μερικῶν σταυρῶν
τὸ ὁποῖον
καὶ τινων μετανοῶν.

Καὶ γὰρ ἡμαρθὸν ὁ ἄφρων ἀπῆλθῶς
νδαραβεριστόμενος μετὰ γυνῶν ἐρατεινῶς
ὄσοι ἐξώλης καὶ προσώλης μαγδαληνῆς,
καὶ θὰ μὲ λάβῃ καὶ θὰ μὲ ἐγειρῆ ὁ πειρασμός.
Ἄπειτε γοῦν ἀποπλυνθῶμεν τ' ἀνομήματά μας
ὅτι μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ προσώπατά μας,
τὸ ὁποῖον
ἔνε ἠποδεχθῶμεν εὐαγῶς τὸν Νυμφίον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΠΟΘΟΣ

Ἄς γένουμουνα κωδρέπτης, νὰ βλέπεσαι σ' ἐμένε!
Κ' ἐγὼ νὰ βλέπω πάντα τὸ κάλλος σου κ' ὄσνε.
Ἄς γένουμουνα χτενάκι, σιγὰ σιγὰ ν' ἀρχίζω
Νὰ σκίζω τὰ μαλλιά σου, νὰ τὰ συχοχτενίζω.
Ἄς ἦμου ἀεράκι, μὲ πόθο νὰ κινήσω
Στὰ στήθη σου νὰ πέσω, γλυκὰ νὰ τὰ φουσίσω.
Ἄς ἦμου τέλος ὑπνος, νὰ ἐρχωμαι τὸ βράδυ
Νὰ δένω τὰ γλυκὰ σοα ματάκια 'ς τὸ σκοτάδι.
Ραμπαγῶς